thi ca thế giới chọn lọc

thơ

S.Bôđơler

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

THI CA THẾ GIỚI CHỌN LỌC

KIỀU VĂN

Tuyển giới thiệu

Thơ S. BÔĐƠLER

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

Trong tuyển thơ này, chúng tôi có sử dụng các bản dịch thơ của các dịch giả: Vũ Đình Liên, Trần Mai Châu, Bùi Huy Hưu.

Trân trọng cảm tạ các dịch giả, đặc biệt là cố thi sĩ - dịch giả Vũ Đình Liên (Những bài thơ dịch không đề tên người dịch, đều do cố thi sĩ Vũ Đình Liên dịch).

Địa chỉ liên lạc :

TRẦN TUẤN

49 Hồ Xuân Hương, P.6, Q.3

TP. Hồ Chí Minh

ĐT : 9306381

LỜI GIỚI THIỆU

S.Bôđơler (1821 - 1867) ra đời sau V.Huygô gần 20 năm, và trở thành một cây cột mốc sừng sững trong văn học Pháp thế kỉ XIX.

Ông là người mở đầu cho thời đại thi ca mới ở Pháp từ nửa đầu thế kỉ XIX bằng cuộc cách tân về thơ (cả nội dung và nghệ thuật), khiến thơ mang tính hiện đại (modernité).

Thơ Bôđơler so với thơ Pháp trước đó có sự khác nhau rõ rệt, tương tự như sự khác nhau giữa Thơ Mới và Thơ cổ điển ở Việt Nam.

Các nhà thơ lãng mạn thường nhấn mạnh yếu tố tình cảm, cảm xúc hơn yếu tố trí tuệ và triết học. Họ mô tả thế giới con người như một bức tranh đẹp đẽ một chiều, thiếu những ý nghĩa triệt để. Bôđơler đặc biệt chú trọng về mặt nhận thức. Ông đào sâu nắm bắt cái THẦN của mỗi sự vật, hiện tượng, thấy rõ sự tồn tại và quan hệ của các mặt đối lập bên trong chúng cũng như mối tương hợp giữa chúng với vũ trụ, vô tận, thiêng liêng. Thơ Bôđơler phản ánh tầm vóc của một nhà thơ - triết gia đích thực chuyên nghiên cứu về bản chất cuộc sống con

cuộc sống con người.

Trong sáng tác, với bất kì đề tài nào, ông cũng dùng phương pháp giống như "lộn trái chiếc bít tất" để quan sát, xem xét phía bên trong, phía sau, phía tiềm ẩn của đối tượng.

Để đạt tới sự khám phá bản chất thế giới, ông chủ trương : một nhà thơ chân chính phải là một kẻ rất thành thục thực hiện "mẹo hóa thân" "đi với bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy". Chỉ bằng mẹo đó, nhà thơ mới thực hiện được một cuộc kinh lịch qua các thế giới Thiên Đường, Trần Gian và Địa Ngục. Bôđơler đặc biệt có "cảm tình" với... Xatăng, vì chỉ có nhờ y "chỉ giáo" ông mới được nhìn thấy rõ chân tướng của Địa Ngục, trước hết là "Địa Ngục Trần Gian". Cái địa ngục ấy, nhiều nhà thơ, nhất là các nhà thơ lãng mạn cùng nhiều nhà thơ "non gan" khác thường tìm cách lẩn tránh hoặc giả vờ không biết...

Bôđơler vạch rõ bản chất con người luôn có hai phần Thiện, Ác đối lập nhau, giằng xé nhau và là nguyên nhân của hạnh phúc hay đau khổ :

Chính quỉ ác cầm đầu dây giật cho ta cựa quậy,
Những cái thối tha, ta thấy đẹp thấy thơm.
Mỗi ngày ta sa xuống Địa Ngục sâu hơn...

(Gửi độc giả)

Ông nặng lời cảnh cáo những con người của "xã hội văn minh" đang luôn luôn đứng trước nguy cơ sa ngã, thoái hóa và diệt vong :

Những quái vật gớm ghê khóc đòi quần áo,
Hình thù kì quái như dọa nạt người ta
Những thân trai lả lướt, gầy còm, bụng sề,
thịt nát...
Và phụ nữ các người xanh nhợt quá lá dưa
Mà trác táng đục khoét đêm ngày, và những
nàng trinh nữ
Mang nặng trong mình nghiệp chướng từ xưa
Của những người mẹ xấu xa vì sinh nở...

Thế nhưng cũng không ai hơn Bôđơler đã trân trọng, tán dương những vẻ đẹp và sự cao cả ở con người. Ngay trong bối cảnh một thế giới đầy bi kịch, con người vẫn chứng tỏ sức sống phi thường của mình, vẫn níu kéo lấy cái đẹp một cách tuyệt vọng. Trong thơ Bôđơler, cái đẹp của con người như "lặn vào trong" và trở nên sâu sắc lạ thường :

.... từ những thế kỉ nhiều không đếm được
Biển và ngươi, các người vẫn tranh đấu không thôi!
Không hối hận, không tiếc thương, say mê máu
xương chết chóc
Ôi, những anh em tử thù, vật lộn nhau không
nhọc mệt đến muôn đời.

(Con người và biển cả)

Những bài thơ Bôđơler miêu tả con người - những sinh linh kì tuyệt của Thượng Đế - bị vùi dập, đã xói vào lòng người, làm sôi lên một tình yêu mạnh mẽ vô bờ bến :

Cô gái ăn mày tóc hung
Mà chiếc áo dài với những lỗ rách
Cho thấy sự nghèo đói và sắc đẹp...
Những chiếc nơ buộc lỏng
Trải ra cho những cái thèm
Hai vú em rạng rỡ như đôi mắt em...
Bao nhiêu công hầu và bao Rôngxa
Dòm ngó cái góc con tươi mát của em.
... Em đặt dưới luật của em
Biết mấy đời vua Valoa.
Trong khi đó em vừa đi vừa nhá
Vài mẩu bánh thừa rơi trước cửa
Của một tiệm ăn ngoại ô...

(Gửi cô gái ăn mày tóc hung)

Có lẽ không ở đâu, cái vực thẳm gớm ghiếc, cái "thung lũng đau thương" của cuộc đời lại được phơi bày một cách sắc sảo, triệt để hơn được những bài thơ "hiện thực - tư tưởng" của Bôđơler :

... Các ổ mại dâm bừng sáng khắp mọi nơi
Như một tổ kiến khổng lồ, khắp hang cùng
ngõ hẻm

Luồn lách qua những con đường bí hiểm
Như quân thù đang thực hiện một mưu to...
Các bếp lửa đang réo lên chỗ này chỗ khác
Các rạp hát thét la, các dàn nhạc reo hò.
Giờ phút này những người bệnh hoạn thêm đau
Những tiếng rên la của họ vang ầm. Có người bệnh
Sẽ không bao giờ trở về bên ngọn lửa thân yêu
Ăn bát xúp thơm bên người thân thiết buổi chiều.

(Ban chiều)

Thơ Bôđơler còn thực hiện nhiều cuộc "định nghĩa", tìm chân tướng cho nhiều sự vật và hiện tượng như : dục vọng, cờ bạc, lao động khổ sai, ban mai, ban chiều, rượu,sự thù địch, cái chết, sắc đẹp, nhạc, Xatăng, sự mù lòa, nỗi chán chường, cái ác, sự tàn phá, hài cốt... và với bất kì đối tượng nào, Bôđơler cũng khám phá được bản chất ẩn náu của nó một cách đáng khâm phục. Chẳng hạn "sự tàn phá" được mô tả như sau :

Nhiều khi nó ngụy trang vì biết ta say mê
nghệ thuật
Dưới hình dáng một phụ nữ quyến rũ nhất,
mê hoặc ta
Và với những lí lẽ, những âm mưu lừa gạt
Làm cho đôi môi ta quen những thuốc mê,
ghê tởm, say sưa...

Những bài thơ của Bôđơler tựa hồ những bài triết luận vô cùng sinh động về thế giới hiện thực tạo thành những biểu tượng TƯỢNG TRƯNG cho mỗi sự vật trong thế giới ấy. Rõ ràng, ông coi CHÂN là nền tảng trên đó người ta mới có thể xây dựng lâu đài của cái THIỆN và cái MĨ.

Tuy chuyên đi "lật mặt trái" của thế giới con người, nhưng sẽ là sai lầm nghiêm trọng nếu chúng ta không hiểu rằng trái tim của Bôđơler đã đập điên dại, đã nhầu nát biết bao trước những nỗi thống khổ của con người. Tinh thần nhân đạo chủ nghĩa trong thơ Bôđơler cũng đậm đặc như trong thơ văn V.Huygô. Chỗ khác nhau giữa họ chỉ là, ở Huygô, tinh thần nhân đạo được thể hiện một cách tha thiết, cảm động, còn ở Bôđơler lại được thể hiện một cách lạnh lùng, khốc liệt và cay đắng. Trong thơ Bôđơler, những giọt nước mắt mặn chát luôn được nuốt vào lòng, và có lẽ chính vì vậy nó làm chúng ta rung động thấm thía :

Hỡi gã chết treo khả ố, đau khổ của người là của ta chẳng khác
Nhìn chân tay người lủng lẳng nát nhừ
Như một con lợm giọng, buồn nôn, ta thấy dào dạt
Dâng lên miệng là vị đắng cay những đau khổ từ xưa.

(Đến thăm Xite)

Riêng bài thơ "Gửi em gái xứ Malaba", Bôđơler lột tả số phận của một cô gái da màu, khác nào một khúc thiều ca (hymne) của tinh thần chống phân biệt chủng tộc !

Hai chân em cũng như hai tay em xinh xắn
Hông em nở khiến những nàng mĩ nhân da trắng
Phải khát khao thèm thuồng ;
Cả thân em êm ái dịu dàng
Khiến người nghệ sĩ trầm tư say đắm.
Đôi mắt nhung của em đen hơn cả da em
đen nhánh,
Chúa em đã sinh ra em
Dưới bầu trời nồng nhiệt xanh trong.

... Để hôm nay một chiếc áo mỏng manh,
Sương tuyết ngày đông không đủ che mình
Em phải lê la trong bùn rãnh của chúng tôi
Nhặt miếng bánh thừa hay miếng thịt ôi
Đem bán rao những hương trời sắc nước,
Mắt tư lự đăm đắm nhìn trong sương mù bẩn đục
Tìm những bóng dừa quê hương xa vắng tự
bao giờ.

Mang đặc trưng chung của thơ Bôđơler, THƠ TÌNH Bôđơler là thứ thơ tình chứa đầy tính tư tưởng, diễn tả tình yêu, người yêu với đủ cả hai mặt thiện và ác. Tình yêu không phải được đặt

vào những lâu đài quí tộc hay bên những dòng suối thơ mộng, mà được đặt ở giữa lòng một chiếc... cối xay khổng lồ của cuộc sống, và nó đang quay đang nghiền thật dữ dội.... Thơ tình Bôđơler thấm đẫm niềm si mê với nỗi ngờ vực, đắng cay và đau khổ. Ông cũng khẳng định như thi hào Nguyễn Trãi của chúng ta rằng "sắc là giặc, đam làm chi" nhưng rồi ông vẫn lao vào ái tình đến tê mê, rũ liệt :

Ta muốn ngủ hơn là sống, ngủ triền miên
Một giấc ngủ cũng như cái chết êm đềm
Ta sẽ trải những chiếc hôn dài không hối hận
Lên thân hình của em như đồng bóng nhẵn...

(Suối mê)

Tình yêu của Bôđơler mãnh liệt, nhưng trong tâm hồn kịch phát của ông, khi ông sống giữa một cuộc đời đầy nghịch lí và bi kịch, tình yêu ấy không tránh khỏi nhuốm màu bệnh hoạn. Có lẽ những tình yêu chân chính kiểu Rômêô - Juliét không còn tồn tại ở thời đại ông nữa chăng?

Nhưng mặc dầu vậy, độc giả của ông vẫn cảm nhận được cái ý vị đặc biệt cay nồng của thơ tình Bôđơler trong vườn thơ tình nhân loại.

*

Là nhà thơ đi đầu của chủ nghĩa tượng trưng, với trữ lượng tư tưởng đầy ắp. Bôđơler sáng tạo thơ chẳng khác gì một núi lửa phun ra những dòng dung nham rực lửa. Ngày nay chúng ta đều hiểu rằng thơ cao cấp nhất thiết phải là thứ thơ hàm chứa những tư tưởng đặc sắc.

Bôđơler chính là bậc thầy của chủng loại thơ lấy tư tưởng hoặc những hiện thực đầy chất tư tưởng làm đề tài. Đồng thời ông cũng là cha đẻ của nghệ thuật ngôn ngữ thơ hiện đại : rất "siêu" nhưng rất trần truồng, và vô cùng sắc bén.

Bôđơler đã sáng tạo thứ thơ gây ra những "rung động trí tuệ" mà càng ngày càng chiếm địa vị cao trong nền thi ca thế giới, nhất là thi ca hiện đại và đương đại :

Bao nhiêu ngọc quí bị vùi sâu
Trong đêm tối và trong quên lãng
Không có cuốc thuổng nào bén mảng.
Bao nhiêu đóa hoa tiếc rẻ buồn rầu
Tỏa hương nhẹ như một điều bí ẩn
Trong khoảng không im lìm, sâu vắng...

(Cái mũ)

Nhiều thế hệ độc giả xưa nay trên thế giới đã được thưởng thức những thứ thơ "ngọt như mật".

Thơ Bôđơler thì trái lại, là thứ rượu mạnh cháy môi, cháy lưỡi, cháy họng ! Những người "yếu bóng vía" có thể sợ đọc những bài thơ "Kinh nhân" của Bôđơler, song những bậc "thánh rượu" như Lưu Linh và những đồ đệ của ông ở mọi thời đại thì coi rượu mạnh của Bôđơler là rượu "thượng hảo hạng".

Đó là lí do để Bôđơler được coi là một trong những lãnh tụ hàng đầu của thi ca Pháp và thế giới nửa đầu thế kỉ XIX, và thi pháp của ông vẫn còn chế ngự thi đàn thế giới đến tận bây giờ.

KIỀU VĂN

Gửi độc giả

Ngu muội, sai lầm, tội lỗi, bẩn keo
Chiếm cứ tinh thần, giày vò xác thịt
Ta nuôi dưỡng những hối hận "ta yêu"
Như người ăn xin yêu thân mình, cỏ rác.

Tội lỗi ta cứng đầu, hối hận ta hèn nhát
Ta đòi trả đắt mỗi một lúc ăn năn
Rồi ngựa lại trở về đường cũ, lầy lội, tối tăm.
Tưởng lấy nước mắt hèn lau được vết nhơ -
trên mặt

Chính Xa Tăng toàn lực, toàn quyền trên gối ác
Ru giấc ngủ của ta cho thần trí say mê
Làm cả nghị lực gang thép của ta tan đi
Như hơi khói trong bàn tay nhà bác học thần kì

Chính quỉ ác cầm đầu dây, giật cho ta cựa quậy
Những cái thối tha ta thấy đẹp, thấy thơm
Mỗi một ngày ta sa xuống Địa ngục sâu hơn
Không ghê tởm qua những con đường tối tăm nồng nặc.

Ta cắn, ta hôn như một anh chàng nghèo trụy lạc
Bộ ngực đau thương của một gái đĩ già
Ta vội vàng cướp một thú vui lén lút thoảng qua
Mà ta nặn, ta vắt, như một trái cam chín mõm

Nhung nhúc như một triệu con giòi ghê tởm
Trong óc ta phè phỡn một bầy quỉ, bầy ma
Khi ta thở, cái chết chóc trong phổi ta
Như một dòng sông vô hình tràn vào, âm thầm, rên rỉ.

Nếu chúng ta chưa thấy dệt, thêu, chưa thấy vẽ
Chuyện hãm hiếp, đầu độc, đốt phá, giết người
Trên bức tranh chán nản, tiều tụy của cuộc đời
Là bởi vì, than ôi, tâm hồn ta hèn nhát.

Nhưng giữa bầy chó ngao, hùm beo và rắn, rết
Trong đàn khỉ độc, giữa đám quạ diều
Những con quái vật lết lê, gầm rống, thét kêu
Trong cái chuồng thú kinh hồn thói hư tật xấu.
Có con quái vật xấu xa, kinh hồn, tàn bạo
Hơn hết cả, nhưng không vùng quẫy, thét lớn, kêu vang
Mà biến cả thế giới này thành đống gạch vụn dễ dàng
Và trong một cái ngáp dài nuốt trôi trái đất

Bọn quái "Chán Chường" đấy, với long lanh trong mắt
Một giọt lệ ngẫu nhiên, hát điệu huca, mơ những đoạn đầu đài.

Bọn quái vật tinh vi, bạn đọc ơi ! Bạn biết cả rồi
Hỡi bạn đọc giả dối, giống ta như anh em ruột thịt

Phúc trời

Khi Thượng Đế, quyền lực tối cao ban lệnh
Cho Nhà Thơ xuất hiện trên trái đất chán chường
Mẹ nhà thơ, kinh tởm, nguyền rủa dậy mồm
Nắm chặt tay, vạch trời, căm giận, làm trời thương xót

Mụ kêu : Thà ta đẻ ra một đàn rắn độc
Còn hơn phải nuôi cái của dơ này
Ta nguyền rủa cái đêm ngắn ngủi, mê say
Mà bụng ta đã mang cái thai oan nghiệp

Nếu Trời đã, trời kia, vô cùng ác nghiệt
Chọn tay ta, trong tất cả mọi đàn bà
Cho chồng ta trao cái của cằn cỗi thối tha
Mà ta không thể vứt vào trong đống lửa

Như một lá thư tình, ta sẽ trút tất cả
Căm thù đè nặng lòng ta, trên đầu kẻ mà bàn tay
Độc ác của người đã dùng để bắt ta chịu đắng cay
Ta sẽ bẻ eo, bẻ gãy cái cây khốn nạn.

Cho những chồi độc kia không thể nào xuất hiện
Nuốt bọt dãi căm thù, không hiểu được ý trời
Mụ tự tay chất cao cái đống củi thiêu người
Mà địa ngục dành cho những người mẹ bạo tàn,
độc ác.

Nhưng có một Thiên Thần chở che, bí mật
Đứa trẻ đọa đày, say sưa, mê mải ánh trời
Và trong mỗi thức ăn, thức uống của đời
Đều thấy lại những hương hoa thần thánh.

Đùa với gió, chuyện với mây, nhí nhảnh
Và say sưa ca hát trên đường thập tự đau thương
Thiên Thần đi theo, khóc khi thấy em hớn hở
tựa chim rừng
Trên con đường hành hương trở về Đất Thánh.

Những con người mà nhà thơ yêu sợ, nhà thơ
muốn tránh
Hay thấy chàng bình thản, hiền lành lại hóa
khinh nhờn
Và đua nhau ai sẽ làm cho chàng phải than thở,
đau buồn
Và đem độc ác, bạo tàn cho chàng nếm thử.

Trong rượu,trong cơm. dành cho chàng mỗi bữa
Họ trộn trấu, trộn gio và khạc nhổ dãi đờm
Và giả dối, với ghê tởm, vứt những vật chàng
đã cầm
Và hối hận đã đặt chân vào vết chân chàng bước

Vợ chàng ra giữa đường, kêu cùng, kêu khắp
"Hắn đã cho ta đẹp và mê say thờ phụng ta
Ta sẽ làm cái nghề của những thần tượng
ngày xưa
Bắt hắn phải tôn sùng ta và son tô, vàng dát.

Ta sẽ say sưa những trầm hương thơm ngát
No nê thịt, rượu và những khấn, vái, lạy, quì
Để thử xem trong một trái tim đắm đuối, say mê
Ta có thể ngạo mạn, đoạt ngôi thần, ngôi thánh

Và khi ta đã chán những trò chơi kia bất kính
Ta sẽ đặt trên ngực hắn bàn tay ta, vừa cứng
vừa mềm
Và móng tay ta, như móng tay những thần nữ
trả hờn
Sẽ rạch một con đường đi vào tận trái tim
của hắn.

Như một con chim non, phập phồng, run bắn
Ta sẽ moi từ trong lồng ngực hắn trái tim kia
Và để cho con chó yêu của ta được một bữa no nê
Ta sẽ khinh bỉ ném trái tim kia xuống đất."

Nhưng nhà thơ bình thản vẫn giơ tay lên trời
cao ngất
Kính cẩn nhìn chiếc ngai vàng lộng lẫy trên không
Và của trí tuệ chàng những tia chớp mênh mông
Che mắt chàng chẳng thấy cảnh người đời
giận dữ

Chúa Trời hỡi ! Cám ơn Chúa, đã cho Đau Khổ
Làm phương thuốc thần rửa sạch mọi bùn nhơ
Và là tinh hoa tuyệt vời trong sáng nhất từ xưa
Cho những con người mạnh hưởng khoái lạc,
thần tiên nhất

Tôi biết Chúa vẫn dành cho nhà thơ, vẫn xếp đặt
Một chỗ ngồi trong hàng ngũ những Thiên Thần
Và chúa mời nhà thơ đến dự hội Vinh Quang
Của những ngai vàng, đạo đức và oai quyền
bất tuyệt

Tôi biết Đau thương là phẩm chất cao siêu,
duy nhất
Mà Địa ngục và Trần gian, không thể biết bao giờ
Và để tết cái vành hoa chói lọi của nhà thơ
Phải thu hết báu vật của Đất, Trời, muôn thuở.

Những của quí mất rồi của thành Panmia xưa
rực rỡ
Những kim loại không tên, tất cả những ngọc trai
Đáy bể trau chuốt, sửa sang, xếp đặt tự tay người
Không đủ tết vành mũ thiêng của nhà thơ sáng
ngời chói lọi.

Vì mũ ấy kết toàn bằng ánh sáng tinh anh,
rực chói
Từ nguồn lửa trời nguyên thủy, dọi hào quang
Mà những đôi mắt người, trong sáng, rõ ràng
Bên cạnh chỉ là những mảnh gương tối tăm,
buồn thảm.

Lên cao

Bên trên ao hồ, bên trên thung lũng,
Bên trên núi rừng, biển rộng, mây cao,
Bên kia mặt trời, bên kia khí quyển,
Vượt ra ngoài cả biên giới trăng sao,

Tâm trí ta ơi ! Hãy lẹ làng chuyển động
Như người bơi trong sóng nước ngất ngây,
Rồi ngang dọc giữa vô cùng sâu rộng.
Thấy say mềm một khoái cảm chơi vơi.

Hãy bay xa những khí tanh hôi, bệnh hoạn,
Rửa bụi trần ở khoảng Thượng Thinh Không,
Hớp lửa đỏ chan hòa mấy tầng xanh tinh khiết
Như uống li nước thiêng trong trẻo tột cùng.

Hãy trút bỏ mọi ưu phiền day dứt
Đang nặng đè lên cuộc sống mù sương.
Sung sướng thay, những người vung cánh thép
Đỉnh thanh cao lao vút tới cương cường !

Tư duy họ như những con chiền chiện
Thẳng bầu trời cứ mỗi bước bay lên.
Lượn trên cuộc đời, họ am tường trọn vẹn
Lời muôn hoa và những vật im lìm !

(TRẦN MAI CHÂU

Nàng Thơ đánh đĩ

Nàng Thơ của lòng ta ơi ! Người yêu của lâu đài cung điện
Khi tháng giêng gió lạnh thổi ào ào
Trong những đêm sương tuyết u sầu
Nàng có chăng một hòn than để hơ đôi chân lạnh buốt ?

Nàng có sưởi cho ấm đôi vai nàng giá lạnh
Dưới những ánh đèn khe cửa sổ đêm khuya
Túi rỗng không như trống rỗng phòng khuê
Nàng có đi hái vàng trên bầu trời lóng lánh.

Chao ôi ! Để mỗi buổi chiều lòng nàng đỡ đói
Như đứa trẻ đồng ca nàng phải làm trò ca ngợi
Hát những bài ngợi Chúa, nàng chẳng mảy may tin

Hay như người làm xiếc, đói cơm, bày trò hấp dẫn
Với nụ cười chẳng ai hay bao nhiêu lệ đẫm
Để làm nở cái vui nôn ruột của người phàm.

Lí tưởng

Không ! Không phải những cái mặt son tô,
phấn trát
Những sản phẩm hỏng hư của một thế kỉ xấu xa
Những đôi chân hán hài, những đôi tay sênh nhạc
Thỏa mãn được ước mơ của trái tim ta.

Ta nhường cho Gavácni, nhà thơ của những cô
nàng ủy mị
Cả cái đàn rì rầm những sắc đẹp nhà thương
Vì trong đám hoa hồng nhạt kia ta không thể
Tìm thấy đóa hoa đỏ thắm như lí tưởng ta mang.

Ôi ! Để cho trái tim ta, sâu như vực thẳm
Phải là ngươi, Mác bếch, ngươi ơi, bạo tàn
điên loạn
Mộng Etsen nở giữa trời đất giá băng.

Hay là nàng, ôi Đêm tối mênh mông, con của
Mikenlăng
Quằn quại uốn mình, nhịp nhàng kì quái
Những sắc đẹp dành cho miệng những khổng lồ
vĩ đại.

Tiếng chuông rè

Đêm đông lạnh, thực đắng cay, êm ái
Được lắng nghe bên lửa khói bập bùng
Bao kỉ niệm đang từ từ sống lại,
Giữa sương mù văng vẳng tiếng chuông rung.

Ôi chuông đạo với yết hầu khỏe khoắn
Dẫu trăm năm vẫn mau mắn kiên cường,
Lời kính Chúa vẫn tung hô đều đặn,
Như lính già đồn nhỏ trấn biên cương !

Tôi, bạn ạ, linh hồn tôi rạn nứt,
Mỗi đêm khuya cất giọng hát chán chường,
Tôi thấy nó thật ươn hèn bạc nhược,

Tiếng khò khè từ họng kẻ lâm chung
Bên hồ máu, cô đơn trong đống xác,
Phút ra đi phải cực nhọc trăm đường.

(TRẦN MAI CHÂU)

Say đi anh

Lúc nào cũng cần say. Tất cả là ở đấy : đó là vấn đề duy nhất. Say triền miên để khỏi cảm thấy gánh nặng khủng khiếp của Thời Gian đè gẫy vai anh, vít anh xuống đất.

Nhưng say gì vậy ? Rượu, Thơ hay Đức Hạnh, tùy thích. Nhưng hãy say đi.

Và nếu đôi khi chợt tỉnh trên bực thềm cung điện, trên cỏ xanh bờ hào, trong cảnh cô tịch thê lương của căn phòng, khi cơn say đã dịu hay tan biến, hãy hỏi gió, hỏi sông, hỏi sao, hỏi chim, hỏi đồng hồ, hỏi mọi cái đang bỏ trốn, rên la, bon chạy, hỏi mọi cái đang ca hát, nói năng, hỏi bây giờ là giờ gì; và gió, sóng, sao, chim, đồng hồ sẽ trả lời anh : "Đến giờ say rồi ! Say đi anh để khỏi trở thành những tên nô lệ bị Thời Gian đầy đọa. Say đi anh, say không ngừng ! Say rượu, say Thơ hay đức hạnh, tùy thích".

(Bùi Huy Hựu)

Đêm tối

Trong những mồ sâu buồn thảm vô cùng
Mà số phận đã dành cho ta ở
Mà không bao giờ có một ánh tươi hồng
Cùng với đêm tối, bà chủ cau có.

Ta như một họa sĩ mà một vị thần mỉa mai
Bắt tội phải vẽ, than ôi, vào bóng tối
Và như một nhà bếp, thèm khát chết chóc,
kinh người
Ta nấu và ta ăn trái tim ta đỏ ối.

Đôi khi chói lọi, trải rộng và kéo dài ra
Một chiếc bóng rực rỡ và xinh xắn
Nhìn dáng điệu phương đông và mộng mơ
Khi chiếc bóng kia đã to lên hẳn
Ta nhận ra người khách đẹp của ta
Chính là nàng tối đen nhưng chói sáng.

Cầu khẩn

Vinh quang ca ngợi đời tôi, ôi Xatăng ! Trên
đỉnh cao xa của thiên đường người đã trị vì,
và tận đáy sâu địa ngục
Khi thất thế sa cơ, người yên lặng nằm mơ
Hãy cho hồn tôi, một ngày kia, dưới bóng cây
tri thức
Bên cạnh người nằm, khi trên vầng trán người
bao la
Như một ngôi đền mới, cành cây tỏa rườm rà.

Ta là đao phủ của lòng ta

Tặng J.G.F

Ta sẽ đánh nàng, không giận dữ
Không căm thù như một tên đao phủ
Đập vào tảng đá như Mô-i
Để làm cho từ đôi mi

Của nàng chảy ra nguồn nước
Đau thương chan hòa sa mạc
Của lòng ta. Khao khát hi vọng đầy tràn
Sẽ bơi trên sóng lệ mặn của nàng

Như một con thuyền buồm căng đi xa
Và trong trái tim ta mà lệ nàng làm say sưa
Những tiếng thổn thức của nàng ta say đắm
Sẽ vang dội như một hồi trống trận

Ta chẳng phải chăng là một tiếng đàn lạc điệu
Trong bản hợp xướng thần tiên kì diệu
Với cái tính ham mê chế giễu mỉa mai
Nó giày vò và cắn xé lòng ta suốt đời

Nó ở trong tiếng nói của ta, mụ già quàng quạc
Nó là tất cả máu ta, cái liều đen thuốc độc
Ta là tấm gương bi thảm vô cùng
Mà mụ nặc nô vẫn ngắm, vẫn trông.

Ta vừa là vết thương, vừa là dao sắc
Vừa là má giơ, vừa là cái tát
Vừa là bánh xe, vừa là tay chân
Vừa là đao phủ, vừa là tội nhân.

Ta là con ma, ta hút máu ta
Một kẻ mà loài người ruồng bỏ, lánh xa
Phải chuốc cái tội cứ nhe răng cười mãi mãi
Và không còn biết mỉm cười êm ái.

Cái chết của những người nghệ sĩ

Phải bao nhiêu lần rung lên những quả nhạc
Và hôn cái trán ngắn của người, ôi biếm họa
buồn phiền
Để nhằm đúng cái đích diệu kì huyền hoặc
Cây cung của ta ơi ! phải mất bao nhiêu tên.

Tâm lương chúng ta sẽ mỏi mòn trong những
mưu đồ phức tạp.
Ta dựng rồi lại phá, bao nhiêu sườn cốt nặng nề
Trước khi đôi mắt ta được nhìn hình ảnh cao
siêu tạo vật
Mà lòng khát khao điên dại, làm ta thổn thức,
tái tê.
Bao nghệ sĩ chưa bao giờ được thoáng nhìn
thần tượng
Những nhà điêu khắc đọa đày kia, mang dấu tội
trên mình
Vừa đi vừa đấm ngực và đập tay vào trán.
Chỉ nuôi một hi vọng, ôi Đất Thánh kì dị, u minh
Là cái chết, lượn bay như một mặt trời, mới lạ
Sẽ làm nở trong óc họ những bông hoa tươi
rực rỡ.

Cuối ngày

Dưới một thứ ánh sáng mờ nhạt
Chạy múa, quằn quại, không lí do
Cuộc đời tráo trâng và quàng quạc.
Nên khi thấy ở chân trời xa

Dâng lên bóng đêm, khoan khoái say sưa
Làm dịu đi tất cả cả lòng không dạ đói
Xóa mờ đi tất cả cả nhục nhã, xấu xa
Nhà thơ tự bảo : "May mắn sao, đêm đã tới.

Tinh thần ta cũng như xương cốt
Khao khát, cầu xin, được nghỉ ngơi
Trái tim đầy những mộng mơ u uất.

Ta lên giường, ngả cái lưng dai
Và cuộn mình vào chiếc màn đêm tối
Ôi ! Bóng đêm, bóng đêm mát rượi ".

Đi

II

Chúng ta như con quay, như hòn cuội, ôi kinh hãi
Quay mãi, lăn cùng, cả trong giấc ngủ say
Khao khát, thèm thuồng vẫn dằn vặt, búng quay
Như một ác thần quất cho những mặt trời quay tít.

Số phận lạ lùng mà mục tiêu luôn xê dịch
Vì chẳng ở nơi nào, có thể ở bất kì đâu
Mà con người không bao giờ chán ước ao
Muốn tìm một chỗ dừng chân, chạy như thằng
điên không nhọc.

Lòng ta như một hải thuyền đi tìm đảo hạnh phúc
Một tiếng người bỗng thét ở trên boong :
Hãy nhìn đây !
Một tiếng gọi trong buồm, nồng nhiệt, mê say
"Đây rồi ! Tình yêu, vinh quang, hạnh phúc !
Trời ơi ! đá ngầm mặt nước".

Mỗi đảo nhỏ quan trắc viên báo trước
Dẫu là một bồng lai mà số mệnh hẹn hò
Tưởng tượng chủ quan vội xây dựng những
say sưa
Trời hửng sáng, chỉ thấy một dải trơ đá dựng.

Tội nghiệp anh chàng say mê những trời ảo tưởng
Phải cùm chân anh chăng, hay ném xuống
biển sâu
Người thủy thủ say sáng tạo những bán cầu
Mà ảo vọng làm vực sâu thêm mặn chát.

Như ông lão lang thang, chân giẫm lên bùn đất
Mũi hếch lên trời, mơ tưởng những thiên thai
Con mắt say mê tưởng thấy một lâu đài
Khi một ngọn đèn mờ soi túp lều rách tã.

VIII

Thần chết ơi ! Bác thuyền trưởng già ! đã đến
lúc nhổ neo rồi !
Cái xứ sở này ta đã chán chường, hãy nhổ neo
đi. Thần chết !
Nếu Trời bể bên ngoài, như mực đen tối mịt
Lòng chúng ta mà người biết, hào quang vẫn
chói lọi, sáng ngời !

Rót cho chúng ta liều thuốc độc của người cho
lòng ta thêm cứng cỏi
Chúng ta muốn, khát khao như lửa đốt trong đầu,
Dù địa ngục hay thiên đường, lặn xuống đáy
vực sâu ?
Vực huyền bí để tìm cho ra cái mới !

Tiêu đề một cuốn sách bị kết án

Hỡi độc giả hiền lành và chất phác
Con người điều độ, phúc đức, ngây thơ
Hãy vứt đi quyển sách này độc ác,
Nửa phần trụy lạc, phần nửa buồn mơ.

Nếu anh chưa bao giờ theo lớp học
Của Xa Tăng, gã chủ nhiệm tinh ranh,
Viết đi, chẳng hiểu cóc khô gì được,
Hay lại cho ta mắc bệnh thần kinh.

Nhưng nếu không để cho cái gì mê hoặc,
Mắt anh biết nhìn xuống đáy vực,
Hãy đọc ta, để rồi biết yêu ta ;

Hỡi tâm hồn thèm biết và xót xa
Đang đi tìm một thiên đường chưa thấy,
Hãy thương ta, nếu không ta nguyền rủa đấy !

Tiếng gọi

Nôi của tôi xưa, bên thư viện, nằm kề, giáp vách,
Ba bên tối tăm ; tiểu thuyết, khoa học,
chuyện vui,
Tất cả ; tro tàn La tinh và bụi bậm Hi Lạp,
Chen nhau. Tôi lớn vừa bằng quyển sách khổ đôi.
Hai tiếng nói gọi tôi ; một cương nghị,
thấm sâu, hấp dẫn,
Bảo tôi rằng : "Trái đất là một chiếc bánh, ngọt, thơm ;
Ta có thể (và khoái lạc của người sẽ vô cùng,
vô tận !)
Làm cho ngươi lúc nào cũng thèm, cũng muốn
ăn hơn".
Tiếng nói kia bảo : "Hãy đến với ta, đến với ta,
đi vào mộng tưởng
Xa hơn cái có thể, xa hơn cái ta quen, ta biết
từ lâu !"
Tiếng gọi này hát bên tai, như gió gào trên bờ
biển rộng
Tiếng gọi mê hồn không biết đến từ đâu,
Vừa mơn trớn bên tai, vừa lạ lùng kinh hãi.
Tôi trả lời : "Vâng, tôi theo người, ồi tiếng gọi
du dương!".

Từ đó than ôi, bắt đầu trong tôi cái
Mà người ta có thể gọi vết thương
Và oan nghiệp của đời tôi. Đằng sau cảnh tượng
Huy hoàng của cuộc đời mênh mông, dưới
vực thẳm tối tăm
Tôi nhìn thấy rõ ràng những cảnh đời quái đản
Và nạn nhân say sưa của lòng tôi minh mẫn
thâm trầm,
Tôi kéo lê dưới gót tôi cả một bầy rắn độc.
Cũng từ đây như những nhà tiên tri,
Tôi yêu say mê biển khơi và sa mạc,
Tôi cười trong những đám tang và khóc trong
đám hội hè.
Và thấy ngọt, thấy ngon thứ rượu cay đắng nhất ;
Và việc thật nhiều khi tôi cho là chuyện dối,
chuyện hư ;
Nhưng tiếng gọi vỗ về và an ủi : "Hãy giữ lấy
những giấc mơ
Đẹp đẽ của người điên mà người khôn chẳng có!".

Kẻ ngoan cố

Một thiên thần giận dữ, từ trời cao như con
phượng hoàng bổ xuống
Bàn tay nắm chặt tóc tên phản chúa, không tin
Lắc đầu hắn và bảo : "Ngươi sẽ biết kỉ luật
oai nghiêm
(Vì ta là phúc thần của ngươi, ngươi nghe
chửa?) ta muốn!

Ngươi biết không, phải yêu, không ngại ngần,
chau mày bĩu miệng,
Người nghèo, người ác, người xấu, người đần ương
Để có thể khi Giê du qua, trải lên giường
Một tấm thảm vinh quang với lòng người từ thiện.

Tình yêu là thế đó, trước khi trái tim ngươi
chán nản
Hãy đốt cháy lại lòng say sưa của người
Trong ngọn lửa quang vinh của Chúa Trời
Đấy là khoái lạc chân chính, lâu dài, hấp dẫn !"

Và thiên thần vừa hay trừng phạt, vừa yêu mến
Với ngón tay khổng lồ, bóp nghẹt ngạo mạn,
khinh khi
Những kẻ đọa đày ngoan cố kia
Vẫn chỉ trả lời một câu : "Ta không muốn !"

Nàng Bêat'rix

Trên những mảnh đất xám tro, cháy sém, trụi trơ,
Một hôm ta đang than thở cùng cảnh vật,
Vừa đi lang thang vừa mài, trên trái tim ta,
Mài chậm chậm lưỡi dao nhọn của tư tưởng
Ta thấy giữa ban trưa, trên đầu ta sa xuống
Một đám mây tang tóc và giông tố nặng đầy,
Mang trong lòng quỉ quái cả một bầy,
Giống như một lũ người hèn, tò mò, độc ác
Chúng soi mói nhìn ta, lạnh nhạt,
Và như những kẻ qua đường, đứng ngắm một
thằng điên
Ta thấy chúng cười với nhau, to nhỏ thì thầm
Ra hiệu với nhau, nháy mắt với nhau, chỉ trỏ :

- "Chúng ta hãy ngắm cái mặt biếm họa kia
cho thỏa
Cái bóng mờ của Ham-lét bắt chước chàng
điệu bộ,
Cặp mắt mơ hồ, bộ tóc phất phơ trước gió
Có thảm hại hay không, cái anh chàng ăn chơi,
Xơ xác, thằng hề thất nghiệp, cái nhân vật lạ đời
Vì đã khéo đóng cái vai trò của hắn

Muốn bắt mọi vật, mọi người phải nghe những
lời than vãn,
Bắt những con đại bàng, con dế, dòng suối,
bông hoa
Bắt cả chúng ta tác giả những mục báo cổ xưa,
Phải đọc phải hò hét, những tràng thơ dài của hắn?"

Ta có thể - (như đỉnh núi cao lòng ta kiêu hãnh
Đè xuống đám mây và những lời hò hét của
bầy quỉ kia)
Ngoảnh đi phía khác cái đầu thống trị của ta,
Nếu ta không nhận ra
Trong đám quỉ bầy ma nhơ nhuốc ấy,
Cái tôi xấu xa ghê tởm, đáng phải làm
nghiêng ngả
Nàng tiên của lòng ta, với đôi mắt tuyệt vời
mặt trời
Đang cười đùa với chúng, đem nỗi đau khổ của
ta ra chế giễu
Và đôi khi trao cho chúng những mơn trớn lả lơi
bẩn thỉu.

Gửi Têôđo đơ Băngviên

Bạn đã nắm chặt bờm tóc của nàng thơ
Với một nắm tay mạnh, mà nhác trông người
ta ngờ
Với cái vẻ tự tin và cái chiều thoải mái
Một chàng thanh niên quật ngã cô nhân ngãi.

Đôi mắt sáng trong, hừng bừng ngọn lửa thần đồng
Bạn đã đem cả cái kiêu hãnh người xây dựng
vào trong
Những kiến trúc vừa nghiêm trang vừa bạo dạn
Từ ban đầu đã báo trước cái tài năng sau chín chắn.

Là thi sĩ máu của chúng ta rỉ ra từ mỗi lỗ
chân lông
Có phải chăng, cái áo khoác của con quái vật
xưa, Nhân mã
Biến mỗi mạch máu trong người thành dòng
suối thê lương

Đã được nhuộm ba lần trong rớt dãi gớm ghê,
đầy độc tố
Của những con rắn kinh hồn, không quên thù cũ
Mà từ trong nôi, em bé Ec quyn đã bóp chết
nhẹ nhàng.

Tôi yêu kỉ niệm của những thời trần truồng xưa cũ

Tôi yêu kỉ niệm của những thời trần truồng
xưa cũ
Khi vầng Thái Dương nhuộm vàng chói lọi
những tượng thần
Khi trai gái lanh lẹn, tươi vui, hưởng thụ
Những khoái lạc thiên nhiên, không dối trá,
băn khoăn
Cả bầu trời chan chứa tình yêu như mơn trớn
Thân hình con người khỏe mạnh và thanh tao
Trời đất có những nguồn mĩ vị cao lương vô tận
Chẳng thấy nuôi đàn con khôn lớn tốn là bao.
Mà người mẹ, đầy tình thương con nhỏ
Cho cả loài người bú trong lòng rộng mông mênh
Người đàn ông xinh trai, khỏe và vạm vỡ
Tự hào vì những sắc đẹp tôn thờ mình.
Những sắc đẹp trắng trong, như trái tim không
rạn nứt
Da thịt mịn màng như gợi cắn, gợi hôn.

Nhà thơ ngày nay, khi muốn hình dung, gợi nhắc
Cảnh lộng lẫy xưa kia, trai gái đẹp trần truồng
Bỗng cảm thấy cả tâm hồn tối tăm, lạnh lùng
ảo não
Trước cảnh tượng tối đen, kinh hãi vô cùng

Những quái vật gớm ghê, khóc đòi quần áo
Hình thù kì quái như dọa nạt người ta
Những thân trai, lả lướt, gày còm, bụng sề,
thịt nát
Mà Thần Thực Dụng vừa khắc nghiệt, vừa thờ ơ
Từ trong nôi đã quấn những tã đồng, tã sắt
Và phụ nữ các người xanh nhợt quá lá dưa
Mà Trác táng đục khoét đêm ngày, và những
nàng trinh nữ
Mang nặng trong mình nghiệp chướng từ xưa
Của những người mẹ xấu xa vì sinh nở

Chúng ta ngày nay, những dân tộc suy tàn
Có những cái đẹp mới mà ngày xưa không có
Những bộ mặt buồn rầu, rữa nát tự tim gan
Những vẻ đẹp lả lướt, thảm thê, ủy mị
Nhưng các nòi giống của loài người ốm đau
Sẽ chẳng để những sáng tạo muộn màng của các
nhà thi sĩ
Ngăn cấm họ say mê, yêu quí, khát khao
Tuổi trẻ, tuổi trẻ thiêng liêng, giản dị dịu hiền
trên trán
Mắt xanh trong như dòng nước suối trong
Tỏa khắp bốn bề như chim hót, hoa tươi, trời
xanh xán lạn
Hơi ấm êm đềm, lời ca tiếng hát, hương thơm.

Kẻ thù

Tuổi trẻ ta cơn giông tăm tối
Chỉ đôi lần le lói ánh dương
Mưa vùi gió dập thảm thương,
Đỏ au mấy trái cười suông cuối vườn.

Thu ngả vàng véo von thi tứ,
Xẻng cầm tay ta cứ san đi !
Đất đai ngập úng nặng nề,
Từng nơi sụt lở khác chi mộ phần.

Chỉ khô nỗi dày công chăm chút
Những bông hoa trên đất bạc màu
Cho dù sống được còn lâu
Tìm ra sinh lực dựng lầu sắc hương !

- Ôi đau thương, đau thương quá đỗi !
Thời gian đang ngốn vội cuộc đời.
Tim này hút mãi máu tươi,
Kẻ thù giũa vuốt, mấy hồi nhe nanh !

(TRẦN MAI CHÂU)

Cái mũ

Để nhấc lên tảng đá này quá nặng
Xixiphơ ơi ! Phải có can đảm của ngươi
Dù ta đã đem tất cả nhiệt tâm rồi
Nghệ thuật thì lâu, thời gian thì ngắn.

Tiến về một bãi tha ma hẻo lánh
Xa, cách xa những lăng tẩm huy hoàng
Trái tim ta như một cái trống có khăn choàng
Vừa đi vừa đánh những khúc hành bi thảm

Bao nhiêu ngọc quí bị vùi sâu
Trong đêm tối và trong quên lãng
Không có cuốc thuổng nào bén mảng

Bao nhiêu đóa hoa tiếc rẻ, buồn rầu
Tỏa hương nhẹ như một điều bí ẩn
Trong khoảng không im lìm, sâu vắng.

Những người Bôhêm trên đường

Đoàn người tiên tri, con ngươi rực lửa
Hôm qua lên đường, mang theo con nhỏ
Trên lưng, bày giờ những bộ vú nặng, giàu
Nguồn vô tận cho những miệng trẻ khát khao.

Đàn ông đi chân, gươm dao sáng loáng
Bên những chiếc xe cả gia đình chất nặng
Dõi lên trời những cặp mắt buồn rầu
Như thương tiếc những ước mơ đã mất từ lâu.
Con dế mèn, trong hố sâu dưới cát
Thấy họ đi qua, cất cao tiếng hát
Thiên nhiên cảm tình làm cây cỏ thêm tươi.

Cho đá nứt nước tuôn, nở hoa sa mạc
Trước bước chân đi của những con người
Vẫn quen nhìn vào bóng tối tương lai

Con người và biển cả

Con người tự do, bao giờ ngươi cũng say mê
biển rộng
Biển cả là hình ảnh của ngươi, ngươi ngắm
tâm hồn
Trong những đợt sóng dạt dào, mênh mông,
vô tận
Và tinh thần người là vực thẳm đắng cay hơn.

Ôm cả tấm gương kia trong đôi mắt và đôi tay
rộng mở
Ngươi thích đắm mình trong hình ảnh của ngươi.
Khi nghe tiếng biển kêu, kiên cường và hung dữ
Trái tim ngươi đôi khi quên tiếng đập trong người.

Cả hai, các ngươi đều âm thầm huyền bí
Chưa ai từng đo đáy vực lòng người
Chưa ai biết những của chìm vùi sâu đáy bể
Các ngươi giấu kín bưng bí mật của các ngươi.

Thế mà từ những thế kỉ nhiều không đếm được
Biển và người, các ngươi vẫn tranh đấu không thôi!
Không hối hận, không tiếc thương, say mê máu
xương chết chóc
Ôi ! những anh em tử thù, vật lộn nhau không
nhọc mệt đến muôn đời.

Người đẹp khổng lồ

Từ những thời xưa mà Thiên nhiên tràn trề
sinh lực
Mỗi một ngày sinh nở những đứa con to lớn,
lạ lùng
Ta muốn sống ở bên một người đẹp, lớn
mênh mông
Như dưới chân một nữ hoàng, một con mèo
khoái lạc

Ta muốn thấy thân nàng như hồn nàng tươi
thắm rõ ràng
Ta lớn mạnh tự do trong những trò chơi của
nàng, quái ác
Và tìm xem, sau những bóng sương mù, trong
mắt nàng trôi giạt
Có một ngọn lửa nào u uất, ấp ủ trong trái
tim nàng.

Ta tha hồ ngao du trên những dáng hình nàng
tuyệt sắc
Leo trên dốc sườn của đầu gối nàng thênh thang
Và đôi buổi mùa hè khi trời nắng chói chang

Nàng mệt mỏi nằm dài trên những cánh đồng
bát ngát
Ta nằm ngủ uể oải, lả lơi, dưới bóng đôi vai nàng
Như xóm nhỏ lặng yên dưới chân núi xanh
cao ngất.

Ngợi ca sắc đẹp

Nàng từ trên trời bay xuống, hay là vực thẳm
hiện lên
Ôi ! Sắc đẹp ! đôi mắt nàng, quỉ quái và thần tiên
Rốt Thiện, Ác vào lòng người, lẫn lộn
Nên người ta ví nàng, như rượu người ta uống !

Nàng mang cả ban mai và chiều tà trong ánh mắt
Nàng tỏa hương thơm như một chiều bão táp.
Như chiếc bình, miệng nàng đổ thuốc mê vào
miệng nàng hôn
Làm anh hùng hóa hèn nhát, và em nhỏ hóa
kiên cường.

Nàng từ vực tối hiện lên, hay từ sao xa bay
xuống đó
Số mệnh mê say, bám váy nàng, chẳng khác chi
con chó
Nàng gieo rắc khắp nơi, khốc hại và hân hoan
Nàng thống trị tất cả mà chẳng cái gì ai trách cứ
được nàng

Nàng giày xéo những thây người mà nàng
không thèm để mắt
Trang sức đẹp nàng mang. Ghê tởm không phải
là xấu nhất
Và sát nhân, trong những chuỗi tư trang đeo ở
bên sườn
Nhảy múa trên bụng nàng, trông duyên dáng
vô cùng.
Con thiêu thân, ngợp sáng, sa vào ngọn đèn,
lửa đốt
Chết vẫn kêu : hãy ca ngợi, cảm ơn cây đuốc
Gã tình nhân hổn hển, trên người đẹp ngả mình
Như anh chàng hấp hối, mơn trớn cái mả sẽ
chôn anh
Từ trời cao xanh thẳm, từ Địa ngục tối đen
chẳng kể
Sắc đẹp, ôi quái vật kinh khủng, gớm ghê,
ngây thơ như con trẻ
Nếu mắt nàng nhìn, miệng cười, chân bước
mở cho ta
Cái vô tận ta khát khao mà chưa được thấy
bao giờ.
Của Xa Tăng hay Chúa trời ! Yêu tinh hay nữ
thần cũng thế
Chẳng hề chi, hỡi nàng tiên mắt nhung,
nếu nàng có thể
Nhạc điệu, hương thơm, hào quang ôi !
Nữ hoàng duy nhất của ta
Làm ngày tháng bớt nặng nề và vũ trụ bớt xấu xa.

Nỗi buồn của mặt trăng

Đêm nay mặt trăng mơ màng, dáng trễ nải hơn
Như một người đẹp, trên chồng gối mềm nằm tựa
Với một bàn tay nhẹ nhàng, lơ đãng sẽ mơn man
Những đường êm đôi vú trước khi nàng ngủ.

Trên lưng những đám mây như sa tanh mềm, đỏ
Uể oải, rã rời, nàng khoan khoái say sưa
Và tầm mắt nhìn xa những bức tranh trắng xóa
Từ chân trời bốc lên như những đám hoa.

Đôi khi lả lướt mơ màng, ả hằng trên mặt đất
Để một giọt lệ từ mắt nàng kín đáo nhẹ rơi
Một nhà thơ kính cẩn, ghét giấc ngủ của con người.
Đưa bàn tay hứng giọt lệ mờ xanh nhạt
Óng ánh năm màu như một hòn ngọc thạch
Và giấu kín trong trái tim, xa con mắt mặt trời.

Những con cú

Dưới những lùm cây không đèn che chở
Những con cú đậu thành hàng
Như những vị thần xa lạ
Dọi đôi mắt đỏ ngầu tư lự, mơ màng.

Không động đậy, chúng cứ đứng yên như thế
Cho đến cái giờ phảng phất u buồn
Khi đẩy lùi mặt trời đã xế
Đêm tối tiến lên bao phủ không gian.

Dáng điệu chúng bảo người hiền rằng
Phải biết trong cõi đời này sợ và xa lánh
Cái huyên náo và cái di chuyển.
Kẻ nào say mê một bóng người qua đàng
Một hình tội, luôn luôn phải chịu đựng
Vì đã muốn đổi thay chỗ đứng.

Cái điếu cày

Tôi là cái điếu của một tác giả
Người ta có thể khi nhìn
Cái mặt abiaxiniên hay caphơrin
Của tôi, đoán là chủ tôi hút dữ.

Khi chủ tôi lòng đầy đau khổ
Anh lại càng nhả khói gớm ghê
Như mái bếp nhà đang đốt lửa
Làm cơm cho người cày ruộng trở về

Tôi quấn quít và ru đưa hồn anh
Trong cái màng lưới chuyển động và xanh
Bay lên từ miệng anh đầy lửa nóng

Và tôi rót liều thuốc mạnh cho anh uống
Làm say sưa hồn anh, làm dịu lành
Những mệt nhọc tinh thần của anh.

Nhạc

Nhạc đôi khi mang ta đi, như sóng bể
Tới ngôi sao mờ của ta
Dưới bầu trời u ám hay trong thinh không
xanh nhẹ
Buồm ta mở rộng đi ra
Phổi nở phồng và ngực phưỡn lên trước gió
Như một tấm vải rộng căng
Ta vượt lên trên những ngọn sóng dữ
Mà đêm tối che bưng
Trong lòng ta rung động tất cả những say sưa
Của một con thuyền đau đớn
Gió thuận, bão giông, bập bềnh, đảo lộn
Trên vực thẳm mênh mông đưa đẩy lòng ta
Đôi khi lại như tấm gương phẳng lặng
Hình ảnh lòng ta, chán chường, buồn nản.

Con thiên nga

Tặng VICTOR HUGO

I

Ăngđrômác, hôm nay ta nhớ (1)
Đến nàng. Dòng sông nhỏ Ximôi
Tấm gương đau đớn sáng ngời
Tấm lòng quả phụ tuyệt vời xót thương

Dòng sông nhỏ đầy tràn nước mắt
Bỗng tự nhiên gợi nhắc trí ta
Caruxen bữa đi qua
Pari phố cũ bây giờ còn đâu
Thành phố đổi thay mau chóng quá
Đổi thay nhanh hơn cả bóng người

Khu này nhớ lại mắt tôi
Chỉ thấy một đống ngược xuôi ván lều
Những trụ cột cheo leo xây dở
Nước, cỏ, rêu, gỗ,đá, ngổn ngang
Long lanh trong các cửa hàng
Những đồ tạp hóa lố lăng phơi bày

(1) Ăngđrômác : Vợ hiền của Héctor (trong Ôđixê của Hômer)

Chuồng nuôi thú ở đây ngày trước
Một sớm mai, giữa lúc nhân dân
Cần lao thức dậy đi làm
Bánh xe lục lộ chuyển vang phố phường
Con thiên nga xổ lồng cọ xát
Bàn chân to, trên mặt hè khô
Và trên mặt đất nhấp nhô
Lê bộ lông trắng trên bờ rãnh con
Lòng rãnh con chẳng còn hột nước
Con thiên nga há hốc mỏ khô.

Tắm đôi cánh trắng điên rồ
Trong đống cát bụi, nhớ hồ nước xưa
Kêu to : Mưa bao giờ mưa đổ
Sấm trời đâu ? Dễ nổ hay chưa
Tôi trông rõ con thiên nga
Tượng trưng kì dị như là tiền oan.

Như Ôvit kêu than tha thiết
Lên trời xanh ác nghiệt mỉa mai
Cố vươn quằn quại cổ dài
Cái đầu khao khát trách trời chẳng thương.

II

Pari dỗi, nỗi buồn vô cớ
Trong lòng tôi vẫn cứ trơ trơ
Lâu đài đồ sộ của nhà
Phố này, xóm nọ, hàng qua ảo huyền
Chỉ kí ức vững bền hơn đá.
Trước điện lu mắt chả thấy gì
Ngoài hình ảnh cũ xưa kia
Con thiên nga lớn, lết lê điên cuồng
Như người lìa quê hương đầy ải
Ngẩn ngơ mà vĩ đại vô cùng
Luôn luôn mang ở trong lòng
Giấc mơ năm tháng không ngừng xót thương.

Ta nghĩ đến nàng Ăngđrômác
Vợ đau thương một bậc đế vương
Sa tăng Piruyx hiên ngang
Tấm thân vàng ngọc nhục nhằn xiết bao
Nấm mồ không âu sầu tê tái
Quả phụ vua phải lấy chồng hèn.

Tôi thương cô gái da đen
Gày còm, ốm yếu đứng trên vũng bùn
Sau lũy sương dày nhìn ngơ ngẩn
Tìm bóng dừa xa vắng từ lâu
Quê nhà rực rỡ Phi Châu

Rồi tôi nghĩ đến mối sầu những ai
Đá mất đi, mất rồi, mất hẳn
Cái suốt đời sẽ chẳng thấy đâu
Những người uống lệ, ăn sầu
Em bé côi cút héo rầu như hoa.

Trong rừng sâu lòng ta náu ẩn
Kỉ niệm xưa bỗng vẳng tiếng loa
Nghĩ thương trên hải đảo xa
Những chàng thủy thủ tàu nhà bỏ quên
Thương những ai đua chen thất bại
Thương những người khổ ải từ đây
Còn bao người nữa nào hay
Mỗi người mang một đắng cay trong lòng.

Bảy lão già

Tặng VICTOR HUGO

Thành phố đông nghịt người, thành phố đầy mộng mơ
Mà bóng ma giữa ban ngày, níu chân người qua lại
Bí mật chảy khắp nơi như nhựa sống chan hòa
Trong những mạch hẹp của người khổng lồ vĩ đại.

Một buổi sáng khi trong phố xá buồn rầu
Những ngôi nhà mà sương mù làm thêm cao nữa
Trông giống như hai bờ một con sông nước dâng cao
Và - cảnh trí với tâm hồn diễn viên tương tự -

Sương mù vàng bẩn, tràn ngập cả không gian
Căng thẳng thần kinh như một chàng hảo hán
Tranh luận với hồn tôi đã mệt mỏi chán chường
Tôi đi trên đường ngoại ô, sau tiếng xe bò
chuyển vận.

Bỗng nhiên xuất hiện một ông lão già
Quần áo rách ố vàng như bầu trời ẩm ướt
Có thể làm động lòng thương của những kẻ
lại qua
Nếu đôi mắt lão không có cái nhìn gớm ghê
độc ác.

Người ta tưởng đôi con ngươi của lão, hòn căm
Lão đã tẩm với oán thù, uất hận
Mắt lão nhìn làm sương lạnh thêm giá băng
Chòm râu lão trông như mũi gươm - giục giã
bội phản.

Lão không còng mà người gãy gập - đồng hương
Với ống chân lão làm một cái hình vuông góc
Thêm cái gậy của lão là đủ cho ta hình dung
Cái dáng điệu vụng về, bước cao bước thấp.

Của một con thú què hay một người Do Thái
ba chân
Trong tuyết, trong bùn, lão bước đi ngập ngụa
Như những chiếc giày rách kia, nghiến nát
những thân
Người đã chết, không dửng dưng mà căm thù
vũ trụ

Một lão nữa theo sau, như bóng với hình
Râu, mặt, gậy, lưng, đủ không gì khác tất
Cùng một địa ngục trở về, hai lão bách tuế
song sinh
Cùng bước như nhau đến một nơi nào bí mật.

Một âm mưu bỉ ổi nào đang nhằm ám hại ta
Một sự tình cờ độc ác nào muốn bắt ta phải nhục
Ta đếm tất cả bảy lần, mỗi phút lại hiện ra
Ông lão già ghê rợn, nhân lên bảy lượt.

Ai đó muốn cười ta, cười nỗi lo ngại của ta
Mà không thấy trong lòng một cảm tình anh
em chan chứa
Phải hiểu thêm rằng, dù tiều tụy xác xơ
Bảy con quái vật ấy có cái vẻ thiêng liêng
muôn thuở.

Ta có thể nào nhìn lão già thứ tám hiện hình
Mà không chết được chăng ? Ôi mỉa mai,
nghiệp chướng
Bóng hình ghệ rợn, cha và con của chính mình
Phượng hoàng kinh khủng, từ đống tro chết rồi
lại sống.

Nhưng ta vội quay lưng, trốn bầy quỉ, bầy ma
Bực dọc vô cùng như một người say rượu
Nhìn một hoa hậu. Ta vội vã trở về nhà
Đóng chặt cửa hãi kinh, mệt nhừ, ốm yếu.

Phát sốt hoang mang vì bí mật lạ kì
Lí trí ta muốn nắm vững lái con thuyền,
không được
Giông tố tung hoành, ngăn cản con thuyền đi
Theo bàn tay ta lái và hồn ta quay cuồng, quay
cuồng đảo ngược
Như con thuyền nát, trên mặt biển khơi kinh
khủng không bờ.

Những bà già còm cõi

I

Trong ngõ phố quanh co các đô thành cổ kính
Mà tất cả dù ghê tởm cũng hóa say sưa
Để lòng nghe những thói quen nghiệp chướng
Tôi rình mò theo dõi những bà lão già nua.

Những thân hình tàn tạ ấy, xưa đã là thiếu phụ
Êpônin, Laixơ... nay tiều tụy, lom khom
Hãy yêu họ vì dưới những manh quần rách tã
Những lần áo mỏng manh, vẫn là những tâm hồn.

Lết lê trong những cơn bão táp, lạnh lùng, tàn bạo
Khập khiễng, nẩy người, khi những chiếc xe
buýt chạy qua
Tay nắm chặt bên mình như một di vật xưa
quí báu
Một cái túi con, thêu hình đố với thêu hoa.

Chân thấp chân cao lò cò như những con rối
Mệt mỏi, lết lê như những con thú bị thương
Không muốn múa mà cứ phải nhảy hoài, ôi
hình tội
Như có con quỉ ác nào giật những dây chuông.

Tần tạ thế nhưng mà sao đôi mắt
Vẫn sắc, vẫn sâu, xoắn như chiếc dùi khoan
Sáng như hố nước trong đêm đen u uất
Đẹp như mắt - thơ ngây em gái nhỏ ngỡ ngàng.

Bạn có để ý chăng, những chiếc quan tài bên lão
Cũng chỉ bé như của những thiếu nhi
Thần chết tinh ranh, trong những chiếc quan tài
giống nhau kia muốn đến
Một biểu tượng say mê, đặc biệt, dị kì.

Và mỗi khi thoáng thấy, một bóng ma yếu ớt
Qua đường phố Pari, nhộn nhịp, như kiến
đông người
Tôi mường tượng như bóng người kia lả lướt
Đang lừ đừ đi trở lại một chiếc nôi.

Rực cháy phải là tôi đang tìm để giải
Một bài toán hình và tính thử để xem
Người thợ quan tài mấy lần phải đổi
Kích thước chiếc hòm cho những xác nhỏ
hom hem.

Những con mắt như giếng khơi đầy muôn dòng lệ
Những nồi nung long lanh ánh kim khí đã
nguội rồi
Những đôi mắt u huyền có trăm ngàn thi vị
Chỉ những ai đã từng uống đau khổ, từ trong nôi.

II

Frátcati, lầu xưa, những nàng trinh nữ
Khát khao tình yêu, những nàng ca kĩ, than ôi
Chỉ người nhắc vở chết rồi biết tên, biết họ
Vườn Tivôli xưa, những sắc đẹp lả lơi.

Tất cả tôi đều say mê, nhưng trong những thần
linh, gầy yếu ấy
Có những con người nếm đau khổ ngọt như đường
Và đã mượn đôi cánh dài vĩ đại
Của hi sinh để bay tới thiên đường

Người thì vì Tổ Quốc quê hương chịu cực
Người thì vì chồng mang nặng đau thương
Người thì vì con lòng đau như cắt
Mỗi một người nước mắt chảy thành sông.

III

Tôi đã đi theo gót, bao nhiêu bà già còm cõi ấy
Có một bà trong những buổi chiều tà
Khi ánh dương hồng biến chân trời thành vết thương dài máu chảy
Đến ngồi một mình trên chiếc ghế vườn hoa.

Lắng tai nghe một dàn nhạc đồng sang sảng
Nơi những nhạc binh dội ngập các công viên
Trong những buổi chiều vàng mà lòng thêm khoái sảng
Rót vào lòng người thành thị chút dũng cảm cương kiên

Bà già này đường bệ, hiên ngang, lưng còn thẳng
Ngồi lắng nghe từng tiếng nhạc bản hùng ca.
Đôi mắt có lúc sáng ngời như đôi mắt phượng
Vầng trán đẹp như trán cẩm thạch để mang hoa.

IV

Cứ thế đi trên đường, nhẫn nhục không than
không thở
Qua những đô thành đông đúc, huyên náo,
hỗn mang
Những lòng mẹ máu trào, những ca nhi, tiết phụ
Mà ngày xưa tên tuổi tiếng đồn vang.

Những nàng đã một thời nổi danh tài sắc
Nhưng bây giờ, chẳng ai biết, chẳng ai hay
Một lão say nhè đi qua, ghẹo một lời thô tục
Một thằng nhãi con theo chân chế giễu mỉa mai.

Nuốt tủi ngậm hờn, chán chường cuộc sống
Các bà đi hổ thẹn, lách men tường
Chẳng ai hỏi, chẳng ai chào, ôi số phận
Lạ lùng, tàn tạ như từ lâu trọn kiếp đoạn trường.

Nhưng mà tôi, tôi vẫn dõi theo, xót thương,
cảm độn
Từ đằng xa, mắt dính mỗi bước người đi
Như một người cha, theo bước con chập chững
Tôi một mình vui thầm những lạc thú huyền bí,
dị k

Tôi thấy cả những tình duyên xưa, thơ ngây,
chói lọ
Tôi sống cả những mối tình âm thầm hay như
hoa nở thắm tư
Trái tim tôi nhân lên, say sưa những điều lầm l
Tâm hồn tôi rực sáng những đức hạnh của ngườ

Ôi ! Điêu tàn, một hội, một thuyền với ta, cốt nhụ
Mỗi buổi chiều tôi lại long trọng tạm biệt các ngư
Ngày mai, nàng sẽ đến đâu, hỡi những nàng Ev
già tám chụ
Quằn quại đau thương trong nanh vuốt chúa trờ

Những người mù

Hãy ngắm họ xem, hồn ta ơi, thật là kinh khủng
Chẳng khác chi những hình nhân dơ dáng biết bao
Ghê gớm lạ lùng như người đi trong sương
Đôi tròng mắt tối đen không biết dõi về đâu.

Những cặp mắt mà ánh sáng thiêng liêng đã tắt
Như mải nhìn đàng xa vẫn luôn ngẩng lên cao
Không bao giờ thấy họ cúi nghiêng xuống đất
Cái đầu nặng trĩu, mơ mộng, buồn rầu.

Như thế, họ đi qua cái đêm dài cùng cực
Người anh em của yên lặng muôn đời.
Thành phố ơi !
Trong khi xung quanh ta, người hát, người rống,
người cười

Say mê khoái lạc đến bạo tàn độc ác
Hãy nhìn xem, ta cũng lết lê, nhưng còn
ngơ ngẩn gấp mười
Và ta hỏi : Những người mù kia họ nhìn chi
trên trời ?

Bộ xương cày ruộng

I

Trong những bộ tranh giải phẫu bày
Trên những bến sông bụi bặm ấy
Mà những quyển sách cũ nằm đây
Như một cái xác ướp cổ đại

Những tranh mà ý nghĩ thâm trầm
Với tài hoa của người nghệ sĩ
Tuy chủ đề buồn thảm vô cùng
Vẫn tô điểm cái gì đẹp đẽ.

Người ta thấy, càng làm cho buồn hơn
Những điều huyền bí và kinh khủng
Những cái chân da lột, trơ xương
Cuốc đất như những người làm ruộng.

II

Trên mảnh đất mà ngươi đang cày
Tá điền nhẫn nhục và chết chóc
Với cả sức mạnh bộ xương gày
Và những bắp thịt đã bị róc.

Các ngươi sẽ thu-hoạch cái gì
Khổ xác chết rồi còn dựng dậy
Lúa gặt được ngươi sẽ đem đi
Nộp vào kho địa chủ nào đấy.

Hay hình ảnh kinh khủng rõ ràng
Một số mệnh gớm ghê, nghiêm khắc
Các ngươi cố ý chứng minh chăng
Nằm dưới mồ cũng không yên được.

Rằng hư vô cũng phản bội ta thôi
Tất cả, cái chết cũng lừa dối
Và mãi mãi, muôn kiếp, muôn đời
Than ôi ! Chúng ta cũng vẫn phải

Ở một xứ sở lạ, xa xôi
Đào bới một mảnh đất cằn cỗi
Hàng ngày dấn mạnh một chiếc mai
Dưới bàn chân rướm máu và trơ trụi.

Ban chiều

Đây buổi chiều xinh, bạn của quân cuồng bạo
Buổi chiều đến như một tên đồng lõa, rón rén
bước đi
Từ từ buông như khép cửa một phòng khuê
Và kẻ lưu manh, vội vã biến thành con thú dữ.

Ôi ! Buổi chiều, buổi chiều đáng yêu đối với
tất cả
Những ai đôi cánh tay, có thể không nói sai
Bảo : "Hôm nay chúng ta đã làm việc".
Buổi chiều làm vơi
Trong lòng người những nỗi đau buồn độc địa
An ủi nhà bác học, vầng trán nặng vì nghĩ suy
Và người lao động gẫy lưng, về nghỉ xác
trên giường
Khi trong không gian những con quỉ bất lương
Thức dậy nặng nề như những nhà tài phú
Vừa bay, vừa va vào mái hiên cửa sổ
Dưới ánh những ngọn đèn gió đập tơi bời
Các ổ mại dâm bừng sáng khắp mọi nơi
Như một tổ kiến khổng lồ, khắp hang cùng,
ngõ hẻm
Luồn lách qua những con đường bí hiểm
Như quân thù đang thực hiện một mưu to

Nó lúc nhúc giữa thành phố bùn nhơ
Và như con sâu, hút hết trong lòng người máu
lười, sức lực

Cái bếp lửa đang réo lên, chỗ này chỗ khác
Các rạp hát thét la, các dàn nhạc reo hò
Và quanh những chiếc bàn, bài bạc say sưa
Gái đĩ, bạc lậu, cờ gian, một đồng, một cốt

Và trộm cắp luôn canh không lúc nào ngơi,
nào ngớt
Cùng sắp sửa làm ăn, cậy cửa, khoét hòm
Để sắm áo cho tình nhân và phè phỡn mấy hôm.
Hồn ta ơi ! Hãy lắng yên trong giờ phút nghiêm
trang tư lự

Bịt tai đi để không nghe tiếng gào, tiếng rú
Giờ phút này những người bệnh hoạn thêm đau
Đêm tối đã chịt cổ họ rồi, họ đang đi xuống
hố sâu
Của số mệnh chung trong bệnh viện
Những tiếng rên la của họ vang ầm. Có người bệnh
Sẽ không bao giờ trở về bên ngọn lửa thân yêu
Ăn bát xúp thơm, bên người thân thiết buổi chiều.
Và bao nhiêu người khác nữa, có lẽ chưa
bao giờ được hưởng
Cái hạnh phúc gia đình và chưa bao giờ đã sống.

Cờ bạc

Trong những ghế bành sâu, bạch phếch, những
cô gái già nhí nhảnh
Mặt xanh xao, lông mày vẽ, mắt quyến rũ,
làm duyên
Giả điệu, giả đò, rung lên những vành tai mảnh
Để rơi một tiếng nhạc long lanh, hoa đá, lẫn hoa
thơm.

Xung quanh những chiếc thảm xanh, những bộ
mặt không cười
Những cặp môi nhợt nhạt, những hàm răng móm
Và những ngón tay nóng bừng một cơn sốt
ghê người
Sục những túi rỗng và sờ ngực phập phồng
xúc động.

Những trần nhà đen bẩn, những đèn treo tối mò
Và những cây đèn lớn trên tường dọi tỏ
Những vầng trán âm u, của những nhà thơ
Nổi tiếng, đến đây mang mồ hôi lẫn máu đào
ra đổ.

Đấy bức tranh tối đen mà trong một giấc mơ
Tôi nhìn thấy hiện ra, dưới con mắt tôi linh hoạt
Và tôi thấy cả tôi trong một góc cái hang âm u
Chống khuỷu lạnh lùng, yên lặng và thèm khát

Thèm khát những con bạc kia cái đắm đuối
say mê
Những cô gái già cái vui cười ghê rợn
Và tất cả, ngay trước mắt tôi, hớn hở, gã nọ với
ả kia
Đem các danh dự lâu đời của cái sắc đẹp kia
ra bán.

Và trái tim tôi hãi hùng thấy mình thèm muốn
Những con người say sưa, chạy xuống miệng
vực há to
Say uống máu của mình, sợ chết hơn đau đớn
Và thà sa xuống địa ngục hơn đi vào cõi hư vô

Điệu khiêu vũ ma quái

Tặng Erunl Chresloflu

Tự hào như một người sống, tầm vóc hiên ngang
Với đôi bao tay, chiếc khăn nhỏ và bó hoa rất lớn
Nàng có cái vẻ lả lơi và cái chiều ngạo mạn
Của một cô ả đỏm dáng, gầy với điệu bộ lạ lùng.

Có ai thấy trong một đêm khiêu vũ, một dáng
người mảnh hơn
Chiếc áo dài rộng thênh thang, chiếc áo bào
vua chúa
Đổ lốp bốp xuống tận ngón chân nhọn hoắt, có
Một chiếc giày núm bông, xinh như một đóa hoa.

Trên hai cái xương vai, hai tầng lụa xếp như là
Hai dòng suối lả lướt chảy trên sườn núi đá
Hai hàng rào ngăn những bàn tay lơi lả
Tò mò nhìn những vẻ đẹp nàng muốn giấu
không phô,

Đôi mắt sâu đầy trống rỗng và đêm tối âm u
Và cái sọ của nàng chít một vành hoa rất khéo
Trên những khớp xương cổ gầy, lắc lư, mềm dẻo
Ôi ! kì diệu của hư vô, tô điểm điên rồ.

Có những kẻ tình nhân chỉ mê thịt, mê da
Khinh rẻ gọi nàng là một bức tranh biếm họa
Chẳng hiểu chi cái duyên dáng lạ lùng,
không tên, của
Bộ xương người nàng ơi, mà ta thích say mê.

Hay là nàng muốn, với cái mặt nhăn nhó,
gớm ghê
Đến phá rối cuộc vui của con người đang mê mải
Hay một thèm muốn thôi thúc nào còn sót lại
Đẩy bộ xương khao khát kia vào đêm ma túy,
truy hoan.
Trong tiếng nhạc vĩ cầm, trong ánh nến sáng trưng
Hay nàng muốn xua tan cơn ác mộng mãi mai
quái gở
Và nàng muốn mượn dòng suối say sưa dào dạt
đổ
Làm mát được phần nào, cái địa ngục cháy
trong tim.

Giếng sâu không bao giờ cạn, đầy ngu độn và
tối tăm
Bình cất muôn đời của đau thương muôn thuở
Qua những chiếc sườn cong của nàng, ta còn
thấy rõ
Con rắn hổ mang lượn đi lượn lại trong lòng.

Mà thật ra, ta e rằng tất cả cái duyên dáng,
đảm đang
Của nàng không đem lại cho nàng một thành
công xứng đáng
Những trái tim tầm thường kia, có hiểu chi
nhạo báng
Cái đẹp kinh hồn chỉ người cứng bóng vía
say mê.

Vực thẳm của mắt nàng, đầy ý nghĩa gớm ghê
Tỏa choáng váng xung quanh và những làng
chơi thận trọng
Chẳng thể nhìn mà không buồn nôn, lợm giọng
Ba mươi hai chiếc răng nàng từ muôn thuở
như cười

Thế mà ai đã chẳng ôm trong lòng một bộ
xương người
Và đã chả phè phỡn no nê những đồ thối đáy mả
Thoa phấn xức hương, điểm trang cũng chẳng
làm gì được cả

Đôi mắt sâu đầy trống rỗng và đêm tối âm u
Và cái sọ của nàng chít một vành hoa rất khéo
Trên những khớp xương cổ gày, lắc lư, mềm dẻo
Ôi ! kì diệu của hư vô, tô điểm điên rồ.

Có những kẻ tình nhân chỉ mê thịt, mê da
Khinh rẻ gọi nàng là một bức tranh biếm họa
Chẳng hiểu chi cái duyên dáng lạ lùng,
không tên, của
Bộ xương người nàng ơi, mà ta thích say mê.

Hay là nàng muốn, với cái mặt nhăn nhó,
gớm ghê
Đến phá rối cuộc vui của con người đang mê mải
Hay một thèm muốn thôi thúc nào còn sót lại
Đẩy bộ xương khao khát kia vào đêm ma túy,
truy hoan.
Trong tiếng nhạc vĩ cầm, trong ánh nến sáng trưng
Hay nàng muốn xua tan cơn ác mộng mải mai
quái gở
Và nàng muốn mượn dòng suối say sưa dào dạt
đổ
Làm mát được phần nào, cái địa ngục cháy
trong tim.

Kẻ nào bĩu môi ghê tởm là cho mình đẹp
mình giòn.
Có gái nhảy mũi sâu, ả giang hồ sắc đẹp mê hồn
Hãy bảo những chàng trai kia, ra vẻ ghê, vẻ tởm
Hỡi những chàng công tử, dù tài mấy thoa son
bôi phấn
Các ngươi đều sặc mùi xác chết, ôi những bộ
xương tẩm hương.

Tài tử cuối mùa, hỡi những Phan Lang
Xác chết quét son, những chàng Tống Ngọc
đầu bạc
Cuộc khiêu vũ ma quái kia, chuyển rung trời đất
Sẽ xô đẩy các người đến những trời bể lạ lùng.

Từ bờ lạnh sông Xen đến cát bỏng sông Hằng
Cái đàn người nhảy múa say sưa mà không thấy
Trong một lỗ hổng trên trần cái kèn của thiên
thần chờ đấy
Miệng loa to kinh khủng như mũi súng loa đèn.
Ở khắp nơi, dưới ánh mặt trời thần chết vẫn
ngợi khen
Nhân loại lố lăng, uốn ẹo, điên rồ nhảy múa
Và thường khi cũng như người, tẩm hương,
phức xạ
Pha cái mai mỉa của mình với cái ngu xuẩn của
người.

Người ở gái có tâm hồn cao cả

Người ở gái có tâm hồn cao cả mà em vẫn ghen
Đang yên giấc ngàn thu dưới nấm cỏ xanh êm
Hôm nay đáng lẽ chúng ta phải mang một bó hoa viếng mộ
Những người chết rồi thương ôi ! Còn nhiều đau khổ
Khi tháng giá ngày đông, người thợ xén cây già
Hiu hắt gió buồn vờn quanh nắp mộ đá hoa
Chắc người chết cũng thấy người sống chúng ta bội bạc
Ngủ ngon lành trong nệm chăn ấm áp
Còn họ thì đầu nặng trĩu những giấc mơ buồn
Không bạn chung giường, không ai kể chuyện hàm ơn
Lạnh buốt xương già, sâu bọ đêm ngày đục khoét
Cảm thấy trên mình rỉ từng giọt tuyết
Và ngày tháng trôi qua, không bạn hữu họ hàng
Thay những vành hoa héo rũ trên nấm mồ hoang.

Khi thanh củi khô reo ca trong đêm vắng
Nếu tôi thấy người về, ngồi trong phố êm yên lặng
Hay một đêm tháng chạp, xanh thẫm lạnh lùng
Tôi thấy người về ngồi ở góc phòng
Từ tấm gương ngàn thu trở về nghiêm nghị
Ấp ủ trong đôi mắt hiền người mẹ
Đứa trẻ ngày xưa nay đã lớn khôn
Tôi biết nói gì đây với một linh hồn
Khi dòng lệ tuôn rơi, từ đôi mắt người trống rỗng.

Ban mai

Kèn buổi sớm vang lên trong trại binh thức giấc
Và gió ban mai thổi trên những ngọn đèn sắp tắt
Đấy là giờ mà những giấc mộng tối đen
Dằn vặt trên giường những gã thanh niên
Như một con mắt máu đỏ ngầu, phập phồng,
rung động
Ngọn đèn khuya lửa đỏ, nổi trên ánh sớm
Và linh hồn quằn quại dưới xác thịt nặng nề
Cũng như ngọn đèn trong nắng sớm đỏ hoe
Như một khuôn mặt đau thương chan hòa
nước mắt
Mà những làn gió nhẹ ban mai chùi khô sạch
Không gian rùng mình vì những cái đang
thoáng qua
Người đàn ông viết đã mỏi, người đàn bà yêu
cũng đã mệt nhừ.

Những mái bếp đó đây, bắt đầu bốc khói
Những cô gái chơi, mắt quầng, mệt mỏi
Há hốc miệng to, ngủ một giấc đần ngu
Những mụ xác xơ, người giá lạnh, gày gò
Thổi cho đỏ khí than và thổi cho ngón tay đỡ buốt
Đây là lúc trong cơ hàn cắt ruột
Những sản phụ trên giường cũ quặn đau thêm
Như một tiếng thổn thức dài, màu bọt sùi lên
Tiếng gà gáy xa xa, sẽ không gian sương phủ
Cả một biển mây mù trùm lên nhà cửa
Những bệnh nhân hấp hối trong các viện tế bần
Trong những tiếng nấc rung người, thở hơi thở
cuối cùng
Bọn trác táng về nhà, sau một đêm mệt mỏi.

Bình minh rung rung, trong chiếc áo choàng
hồng, xanh mờ
Chậm chậm tiến lên, trên dòng sông Xen,
vắng im
Và Pari, trong bóng mờ, rực đôi mắt, vùng lên
Như một ông thợ già quơ tay nắm kìm, nắm búa.

Hồn rượu

Một buổi chiều hồn rượu hát ca trong vỏ chai
- Người ơi ! hỡi con người xấu số thân yêu, ta hát
Cho người nghe, trong cái nhà tù thủy tinh và
sáp thắm tươi
Khúc hát đầy ánh sáng và đầy tình anh em
chân thật.

Ta biết, người ơi ! phải mất bao nhiêu trên ngọn
đồi rực lửa
Công sức con người, mồ hôi và nắng cháy
chói chang
Để sinh ra ta và cho ta một tâm hồn rực rỡ
Nhưng ta sẽ không xấu đâu và cũng chẳng vô ơn.

Vì ta sung sướng vô cùng khi được rơi vào
Cổ họng người lao động cần cù, vất vả
Cái lồng ngực nhiệt nồng của người là cái mồ
êm ái, ước ao
Mà ta ưa nhiều hơn là cái hầm lạnh giá.

Người có nghe thấy những điệp khúc ngày
chủ nhật vui sướng
Và hi vọng rì rào trong ngực ta phập phồng
Chống khuỷu trên bàn và cánh tay áo xắn
Người sẽ ngợi ca ta và người sẽ hài lòng.

Ta sẽ làm cho mắt vợ người lại ngời sáng tinh
anh, mê say hạnh phúc
Cho con của người ốm lại khỏe mạnh, tươi hồng
Và cho chàng lực sĩ non nớt kia của cuộc đời
nặng nhọc
Thứ dầu xoa cho bắp thịt cứng, săn hơn.

Ta sẽ rơi vào lòng người, ta, hương hoa thần tiên
thảo mộc
Cái hạt quí mà người gieo hạt thiên thu đã gieo
Để cho từ mối tình của chúng ta, thơ ca sẽ mọc
Và vươn thẳng lên chúa trời, như một đóa hoa
hiếm yêu kiều.

Rượu của những người nhặt giẻ

Thỉnh thoảng dưới ánh đỏ ngầu một chiếc đèn cây
Gió rung kính và táp vào ngọn lửa
Giữa một khu ngoại ô cũ, đầy ngóc ngách bùn lầy
Mà loài người âm ỷ sục sôi những men giông tố.

Một ông lão nhặt giẻ bước qua, ngất ngưởng cái đầu
Chân vấp hè, trán húc tường như một chàng thi sĩ
Chẳng thèm nhìn cả bầy cớm như đầy tớ theo sau
Dốc cả tâm hồn vào những mưu đồ hùng vĩ.

Thét to những lời thề, ban bố những luật thiêng
Quật ngã kẻ bạo tàn, nâng dậy người oan ức
Dưới cái tán mênh mông của cả bầu trời đêm.
Lặng lẽ, say sưa của mình những hào quang đạo đức.

Phải những con người hàng ngày cuộc sống giày vò
Sớm tối mệt nhừ, trĩu vai tuổi tác
Đầu ngập, lưng còng, dưới cái đống rác khổng lồ
Mà Pa ri mênh mông, ngày đêm khạc mửa.

Thơm mùi thùng rượu, buổi tối trở về
Với những người bạn đường, bạc đầu khói lửa
Mang như những lá cờ trăm trận, trên mép đôi ria
Và những biển những hoa, những khải hoàn
môn rực rỡ.

Như hiện ra trước mắt họ, ôi nhiệm màu
Và trong ánh sáng tưng bừng, say sưa náo nhiệt
Tiếng trống, tiếng kèn, tiếng thét tiếng gào
Họ mang vinh quang về cho nhân dân say
tình yêu tha thiết.

Như thế đấy, trải bao đời nhân loại vô tư
Rượu đổ ra vàng như dòng Pắc Ion chói lọi
Và thống trị loài người chẳng khác những ông vua
Đem thành tích của người cho họng chúng ta
ca ngợi.

Để ru đưa mệt mỏi, để nhận chìm ưu phiền
Của những con người, chết dần, chết mòn yên lặng.
Chúa trời hối hận, đã làm ra giấc ngủ lãng quên
Và người đã làm thêm rượu, đứa con thần tiên
của mặt trời chói nắng.

Rượu của những người tình nhân

Hôm nay không gian thật là rực rỡ
Không hàm thiếc, không mũi thúc, không dây cương
Ta hãy nhảy lên rượu như nhảy lên mình ngựa
Phi tới một bầu trời tiên cảnh, thiên đường.

Như hai thiên thần cùng chung dằn vặt
Bởi một cái ước mơ, khắc nghiệt mê say,
Trong không gian xanh, ban mai trong vắt
Ta hãy đi theo cái ảo ảnh ở chân mây !

Êm ái, du dương trên đôi cánh rộng
Của cơn gió lốc, thông minh, sáng ngời
Trong cuộc say sưa, hai người hệt giống.

Em ơi ! Em với anh, đôi ta cùng bơi
Không một phút nghỉ ngơi chúng ta cùng trôi
Tới thiên đường nơi ta mơ ước suốt đời.

Tàn phá

Luôn luôn bên cạnh ta con quỉ tung hoành,
hoạt động
Bơi, ngụp chung quanh ta như một luồng khí
vô hình
Ta nuốt nó và thấy phổi ta cháy bỏng
Và tràn đầy một khát vọng, muôn thuở tội tình.

Nhiều khi nó ngụy trang vì biết ta say mê
nghệ thuật
Dưới hình dáng một phụ nữ quyến rũ nhất,
mê hoặc ta
Và với những lí lẽ, những âm mưu lừa gạt
Làm cho đôi môi ta quen những thuốc mê,
ghê tởm, say sưa

Và nó dẫn ta đi, xa mắt nhìn của Chúa
Hổn hển, mệt nhọc, rã rời, đến giữa
Những cánh đồng chán chường, sâu thẳm,
vắng im.
Và ném vào mặt ta, mù quáng đảo điên
Những tanh tưởi bẩn dơ, những vết thương
toang hoác
Và cả bộ máy máu me của tan tành, phá phách

Đến thăm Xite

Trái tim ta như một con chim lượn bay sung sướng
Tự do xung quanh những cột, những dây buồm
Con tàu đi dưới một bầu trời không mây vẩn
Như một thiên thần say ánh sáng huy hoàng.

Hòn đảo nào buồn âm u kia ? Xi te đó
Người ta trả lời : một xứ nổi danh trong thơ ca
Xứ Enđôrađô quen thuộc của các chàng trai quá lứa
Nhưng nhìn xem chẳng qua cũng chỉ là một miếng đất xác xơ.

Hòn đảo của những cuộc tâm tình êm đẹp, những cuộc vui ân ái
Hình ảnh huy hoàng của những nàng Vênuyx ngày xưa
Trên mặt biển của người như hương thoảng bao la
Nặng trĩu tâm hồn tình yêu và là lời thoải mái.

Hòn đảo đẹp xinh, đầy hoa tươi thắm
Mà các dân tộc sẽ mãi mãi tôn thờ
Mà những tiếng thở dài của những trái tim
say đắm
Như hương thơm tập trung trên một vườn hoa.

Hay như tiếng chim bồ câu, đêm ngày tình ái
- Nhưng Xi te chỉ là một hòn đảo cỗi cằn
Một sa mạc đá lô nhô, với những tiếng kêu
khắc khoải
Nhưng mắt ta lại thoáng thấy một vật lạ lùng.

Không phải một ngôi đền bóng cây râm mát
Mà người chủ trì, nàng trinh nữ yêu hoa
Lòng cháy bỏng những ngọn lửa tình u uất
Phất tà áo đi về, cho gió nhẹ thoảng qua.

Nhưng mà khi con tàu đi sát gần hòn đảo cũ
Và cánh buồm trắng làm kinh động những
đàn chim
Chúng tôi mới thấy là cái giá ba ngành treo cổ
Nổi bật lên nền trời như một cây bách đen.

Những chim rừng hung dữ trên cái mồi ngon đậu
Tàn phá say sưa một gã chết treo đã rữa nát rồi
Mỗi con chim cắm sâu vào xác người rỉ máu
Như cái đục, cái khoan, mỏ chúng tanh hôi.

Mắt chỉ còn là hai cái lỗ đen và từ cái bụng
Thịt đã rã rời, ruột lòng thòng chảy xuống
bắp đùi
Với bọn đao phủ no nê những thú vui kinh khủng
Với mỏ sắc đã thiến hoàn toàn cái xác chết rồi.

Dưới đất một đàn vật bốn chân, thèm khát
Mõm ngẩng lên trời, quay tít, vờn quanh
Và đứng ở giữa đàn một con lớn nhất
Như tên đao phủ chính giữa một đàn em.

Hỡi người Xi te, con của một bầu trời đẹp đẽ
Người âm thầm chịu đựng những nhục hình
Để đền nợ những sự tôn thờ ô uế
Và những tội trời đã không cho người được
mả đẹp, mồ yên.

Hỡi gã chết treo khả ố, đau khổ của người là của ta, chẳng khác
Nhìn chân tay người lủng lẳng, nát nhừ
Như một cơn lợm giọng, buồn nôn ta thấy dào dạt
Dâng lên miệng là vị đắng cay những đau khổ từ xưa.

Đứng trước hình người, ôi các xác thân yêu giữ sâu kỉ niệm
Ta cảm thấy tất cả những mỏ sắc và mõm to
Những con báo đen và những con quạ hiểm
Xưa kia vẫn say mê rỉa xé thịt da ta

- Trời đẹp xanh mặt biển khơi phẳng lặng
Nhưng tất cả với ta bây giờ, đen tối, máu me
Than ôi ! Và như trong tấm vải liệm đầy bi thảm
Là trái tim ta vùi trong cái biểu tượng rõ kêu.

Trên hòn đảo của nàng, Vênuyx ơi ! ta chỉ thấy dửng dưng
Một cái giá treo cổ tượng trưng, treo hình ảnh của ta
Hỡi Chúa, hãy cho ta đủ sức mạnh và đủ anh dũng
Nhìn vào tâm hồn và xác thịt ta mà không ghê tởm, xấu xa.

Kinh ngợi ca Xa tăng

Người hỡi ! Vị thiên thần hơn tất cả thiên thần
đẹp giỏi
Chúa mà số mệnh phản, không cho ai ca ngợi

Xa tăng ơi ! Hãy thương xót tôi, đau khổ suốt
một đời

Ông hoàng của đày ải, mà người ta đã làm oan ức
Nhưng mỗi lần thua, lại vùng lên, càng sung sức.

Xa tăng ơi ! Hãy thương xót tôi đau khổ suốt
một đời

Người biết hết, Chúa tể của cả lòng trái đất
Người chưa quen tất cả những đau thương u uất.

Xa tăng ơi ! Hãy thương xót tôi đau khổ suốt
một đời

Người đã dạy cho ngươi hiểu, cho những con
người đày đọa
Với tình thương, cùng ước ao lên thiên đàng như
tất cả.

Xa tăng ơi ! Hãy thương xót tôi; đau khổ suốt
một đời

Người đã cùng với tình nhân của người, thần chết
Để ru hi vọng, một nàng tiên tuyệt đẹp.

Xa tăng ơi ! Hãy thương xót tôi đau khổ suốt
một đời

Người đã cho người chiến sĩ sa cơ, con mắt hiên
ngang bình tĩnh
Kết tội cả bầy thú đứng xung quanh máy chém.

Xa tăng ơi ! Hãy thương xót tôi đau khổ suốt
một đời.

Người biết cả, ở nơi đâu, tên chúa tham lam
giấu giếm
Tất cả châu báu trên đời, ngọc, vàng quí, hiếm.

Xa tăng ơi ! hãy thương xót tôi đau khổ suốt
một đời

Người mà con mắt thần thông nhìn thấu những
tầng sâu hầm mỏ
Bao nhiêu kim loại cũ từ muôn đời nằm ngủ.

Xa tăng ơi ! hãy thương xót tôi, đau khổ suốt
một đời

Người mà bàn tay mênh mông ngăn rào vực thẳm
Cho người mộng đi lang thang men tường trong
đêm vắng.

Xa tăng ơi ! hãy thương xót tôi đau khổ suốt
một đời

Người đã, để an ủi những người yếu hèn đau khổ
Dạy cho họ biết trộn sam pết và diêm sinh làm
chất nổ

Xa tăng ơi ! hãy thương xót tôi đau khổ suốt
một đời

Người đã để trong đôi mắt và trái tim những gai
Sự tôn thờ mụn nhọt và tình yêu những đồ
rách rưới

Xa tăng ơi ! hãy thương xót tôi đau khổ suốt
một đời

Gậy chống của kẻ tù đày, của người tìm tôi,
ngọn đèn soi sáng
Nghe giối giăng của kẻ chết treo, của người
phiến loạn.

Xa tăng ơi ! hãy thương xót tôi đau khổ suốt
một đời

Cha nuôi của tất cả mọi người, trong cơn giận
tối đen
Chúa trời đã đuổi hết khỏi thiên đàng hạ giới.

Xa tăng ơi ! hãy thương xót tôi đau khổ suốt
một đời.

Cái chết của những người tình nhân

Giường của chúng ta sẽ đầy hương thơm nhẹ
Đi văng chúng ta sâu như những mộ sâu
Trên xích đông những hóa hoa kì dị
Nở vì chúng ta dưới trời lạ đâu đâu.

Đua nhau đốt hết ngọn lửa tình còn lại
Hai trái tim ta như hai bó đuốc mênh mông
Dọi vào hồn chúng ta hai hào quang chói lọi
Như một tấm gương đôi, ánh sáng của đôi lòng.

Một buổi chiều hồng xanh, huyền diệu
Chúng ta trao đổi nhau một tia chớp hai chiều
Như một tiếng thổn thức dài, đầy lời chào
vĩnh biệt.

Và ngày sau, một thiên thần sẽ nhẹ nhàng,
tha thiết
Mở cửa mồ ta, vào, chung thủy, vui mừng
Đốt lại ngọn lửa tàn và lau lại đôi gương.

Cái chết của người nghèo

Chính cái chết vỗ về và giúp ta sống được
Đó là đích cuộc đời, là hi vọng chứa chan.
Như rượu ngọt làm hồn ta say khướt,
Để vững tâm đi đến lúc chiều tàn.

ua sương tuyết, qua giá băng, bão tố,
à ánh sáng rung rinh ở tận cuối chân trời,
à quán trọ từng ghi trong sách cũ,
ơi con người được ăn, ngủ, nghỉ ngơi.

à thiên thần với đôi tay ảo diệu
hắp cánh hồng cho mộng ngạt ngào hương,
ẹp cảnh cơ hàn, xóa đi tăm tối ;

à hào quang các Thánh, là lúa gạo, bạc vàng,
ủa kẻ nghèo, là quê hương cổ đại,
ời lạ kì là cửa mở thênh thang !

(TRẦN MAI CHÂU)

Trầm mặc

Hỡi khổ đau, hãy ngồi yên em nhé,
Em mong chiều, chiều đang xuống, chiều đây :
Màn u tối đã bao trùm đô thị,
Giữa an bình sao lắm nỗi chua cay.

Bị Khoái lạc, tên đao phủ bạo tàn thôi thúc,
Bao nhiêu kẻ đê hèn xô xuống chốn ăn chơi,
Để ngày đó thấy buồn phiền day dứt,
Lại đây Khổ Đau, đưa tay cho ta dắt, bạn đời !

Em nhìn đi, nhìn những tháng năm quá vãng,
Khoác áo cựu thời từ các bao lơn trời cúi xuống,
Nhìn Thương Tiếc tươi cười từ đáy nước ngoi lên

Nhìn dưới vòm cầu Mặt Trời hấp hối ngủ yên,
Và như tấm vải liệm dài phía trời Đông di động,
Em hãy nghe tiếng đêm đen đang nhẹ nước
êm đềm.

(TRẦN MAI CHÂU)

Gửi em gái xứ Malaba

Hai chân em cũng như hai tay em xinh xắn
Hông em nở, khiến những nàng mĩ nhân da trắng;
Phải khao khát thèm thuồng ;
Cả thân em êm ái dịu dàng ;
Khiến người nghệ sĩ trầm tư say đắm.
Đôi mắt nhung của em
Đen hơn cả da em đen nhánh.

Chúa em đã sinh ra em
Dưới bầu trời nồng nhiệt xanh trong,
Đơn giản vô cùng
Việc của em mỗi ngày
Là châm cái điếu thuốc dài của chủ
Rót vào các bình nước mát và hương thơm đầy đủ,
Đuổi đàn muỗi vo ve bén mảng bên giường,
Và khi gió sớm mai, trên cành cọ du dương
Em ra chợ mua dứa thơm chuối ngọt
Từ sớm đến chiều, đôi chân không, em dạo chơi nhảy nhót,
Và em hát những bài hát xưa,
Chưa ai được nghe thấy bao giờ,

Và khi bóng chiều xuống, tím như trái bồ quân,
Trên chiếc chiếu hoa em sẽ đặt mình nằm,
Mơ những giấc mơ nhẹ nhàng đầy cánh chim
rực rỡ,
Cũng như em xinh xắn đẹp tươi như hoa nở

Sung sướng như em, em đến làm chi nước Pháp
chúng tôi,
Người đông chen chúc, đau khổ bời bời,
Gửi thân em trong tay khỏe những chàng thủy thủ,
Dứt tình ra đi giã từ quê hương cũ ?
Để hôm nay một chiếc áo mong manh,
Sương tuyết ngày đông, không đủ che mình
Em tưởng nhớ những ngày vui xưa mà
thương tiếc
Thân cứng đờ trong manh áo chật
Em phải lê la trong bùn rãnh chúng tôi
Nhặt miếng bánh thừa hay miếng thịt ôi
Đem bán rao những hương trời sắc nước,
Mắt tư lự đắm nhìn trong sương mù bẩn đục,
Tìm những bóng dừa quê hương xa vắng tự
bao giờ.

Kẻ cảnh cáo

Mỗi con người, xứng tên con người
Đã mang trong lòng một con rắn
Màu vàng. Nó ngồi như trên một cái ngai
Và bảo : "Không". Khi ta bảo : "tôi muốn".

Anh nhìn những cặp mắt say đắm
Của các nàng tiên núi, tiên mây,
Con rắn bảo : "Hãy nghĩ tới bổn phẩn !".

Anh lấy vợ, đẻ con vun trồng cây cối,
Trau chuốt câu thơ, đẽo chạm tảng đá
Con rắn bảo : "Có sống nổi đến hiện nay ?".

Dù ta muốn làm gì, ước ao gì cũng vậy,
Con người ta không thể nào, một phút, một giây
Mà không nghe thấy tiếng cảnh cáo đêm ngày
Của con rắn độc khó chịu ấy.

Cái vung

Dù muốn đi đến đâu, trên mặt đất hay mặt bể
Dưới một bầu trời nóng bỏng hay một mặt trời
trắng, giá băng,
Tôi tớ của Giêdu, hay tín đồ của Vinuýt,
Người ăn xin âm thầm hay tên trọc phú chói vàng,

Người thành thực hay nồng thơm, lang thang
hay một chỗ,
Cái đầu óc nhỏ kia, dù chậm chạp, hay tinh anh,
Bất cứ ở đâu con người chịu cái bí mật hãi hùng
ghê sợ,
Và bao giờ cũng nhìn lên trời với con mắt
hoảng kinh.

Trên cao vòm trời như một bức tường nhà mồ
ngột ngạt,
Cái trần nhà sáng rực hình ảnh một vở kịch
khôi hài
Mà mỗi diễn viên xéo lên một mảnh đất,
đẫm máu tươi,

Kinh hãi của chàng trụy lạc, ước mơ của người
ẩn dật
Ôi ! Vòm trời, cái vung to đen tối của cái nồi
Trong đó, nhân loại mênh mông và bé nhỏ
sục sôi.

Nhà thơ
Lơ tát trong ngục

(Tranh vẽ của Đơlacroa)

Nhà Thơ trong tù, áo quần lôi thôi, ốm yếu,
Giẫm dưới bàn chân run rẩy một tập bản thảo,
Con mắt bốc lên ngọn lửa kinh khủng, hãi hùng
Đo cái cầu thang sâu thẳm sa xuống cả tâm hồn.

Những tiếng cười say sưa tràn đầy nhà tù
Đưa lí trí nhà thơ đến những bến bờ vô lí, bất ngờ,
Ngờ vực bao vây và sợ hãi lố lăng, kì quặc
Xấu xa, muôn dáng muôn hình, xung quanh
lẩn quất.

Cái thiên tài kia, giam cầm trong tù ngục,
Những bộ mặt nhăn nhó, kêu gào, những
bóng ma
Nhung nhúc, quay cuồng, đằng sau tai mắt
nhà thơ.

Con người mơ mộng mà gian buồng kinh khủng
đánh thức
Đúng là biểu tượng của người, linh hồn đen tối,
mơ màng,
Mà thực tại ác nghiệt bóp nghẹt giữa bốn
bức tường.

Chị Hằng phật ý

Chị Hằng ơi chị Hằng mà cha ông chúng ta
say mê thầm kín
Trên đỉnh trời xanh, như một lâu đài rực rỡ
hào quang
Các vì sao, theo chân nhau, từng đoàn lấp lánh
Hỡi chị Hằng già, ngọn đèn soi vào đáy ổ,
đáy hang.

Của chúng ta, chị có trông thấy chăng,
trên những tấm giường mê mệt
Những tình nhân ngủ mệt mỏi, miệng hở
những răng ngà
Nhà thơ vùi đầu trên những trang giấy viết
Và trên đám cỏ khô, những cặp rắn độc say sưa.

Trong cái áo choàng vàng, bước chân đi, bí ẩn,
Nay có như xưa kia, cả sớm lẫn trưa
Đến hôn Ăngđimiông, sắc đẹp già nua.

Ta thấy mẹ người, hỡi đứa con của thế kỉ này,
nghèo nàn, khô cạn.
Đứng trước tấm gương, ngả cả một mớ tuổi
nặng nề
Và khéo léo nâng lên cái bộ ngực đã cho người
bú xưa kia.

Chân dung

Bệnh tật và chết chóc biến thành tro bụi
Tất cả ngọn lửa đã sáng chói vì chúng ta
Từ những đôi mắt mở to êm dịu
Từ cái miệng mà trái tim ta chìm đắm.

Từ những chiếc hôn mãnh liệt như một bùa yêu
Từ những rung chuyển sinh động như tia sáng
Còn lại gì ? Thật là ghê rợn, ơi tâm hồn ta !
Chỉ có bức họa xanh xao với ba sắc màu u ám.

Bức tranh đó cũng như ta chết trong cô đơn
Mà thời gian, các ông già hỗn xược
Mỗi ngày vỗ đôi cánh dẫn đường.

Kẻ sát nhân đen tối của sự sống và nghệ thuật
Mi không bao giờ giết được trong kí ức ta
Các sắc đẹp đã là lạc thú và vinh dự của ta.

Đối thủ

Hai đối thủ chạy trên đường vung vũ khí trên
mình nhau
Tung ra không gian mồ hôi và máu
Những tiếng múa gươm, tiếng binh khí ồn ào
Của tuổi thanh xuân khát khao tình yêu chớm nở
Ước mơ cũng tan vỡ như tuổi thanh xuân
Người yêu của ta ơi, nhưng những chiếc răng
nhọn và móng sắc
Sẽ báo thù lưỡi gươm, ngọn giáo phản trắc
Ôi sự nóng giận của những trái tim chín nẫu mà
tình yêu bóp nghẹt
Trong cái hố quen thuộc của những con mèo già
Hai người anh hùng quấp chặt nhau, vật lộn
Và làn da của họ làm nở những bông hoa gai góc.
Cái vực đó là địa ngục của những người bạn
Chúng ta lăn vào đó không hối hận
Những nữ thần man rợ của đồng cỏ mênh mông
Để làm sống mãi mối căm thù cháy bỏng.

Hài cốt

Nếu trong một đêm nặng nề, đen tối
Một tín đồ với lòng từ thiện
Đằng sau những căn nhà đổ nát
Vùi cái thân người được ngợi ca.

Vào cái giờ mà những ngôi sao trinh tiết,
Nhắm những đôi mắt nặng nề
Con nhện sẽ giăng tơ nơi đó,
Và con rắn sinh đẻ bầy con ;

Rồi quanh năm em sẽ được nghe
Trên cái đầu em bị tra tấn
Những tiếng kêu thảm thiết của bầy sói.

Và những mụ phù thủy đói khát
Những cái uốn ẹo của lũ già dâm đãng
Và những lời bàn tán của lũ trộm đêm.

Chán chường

Ta như là ông vua của xứ sở chiều mưa
Giàu có nhưng bất lực, trai tráng mà già nua
Khinh bỉ những cái khom lưng của bọn gia sư
Chán cả đến con chó cũng như những con vật khác
Không gì có thể làm ông hoàng ấy vui được,
không chim săn, không cả mồi săn.
Cả đám nhân dân hấp hối dưới hàng hiên
Cả bài ca nhảm nhí của tên hề yêu quí
Không làm nở cái trán bệnh hoạn của con người
kia
Cái giường viền hoa huệ của hắn đã biến thành
nấm mộ,
Và các mụ hầu mà với họ ông hoàng nào
cũng đẹp,
Không biết tìm đâu những trang phục gợi tình
Để làm cho bộ xương trẻ này nở được nụ cười
Các nhà bác học vẫn chế ra vàng cho hắn
Không thể nào cắt được từ thân thể thối tha kia,
Và trong các bồn tắm đầy máu mà những người
La Mã xưa truyền lại
Mà trong những ngày tàn , những vương hầu
quyền thế nhớ ra,
Cũng không thể làm nóng lại cái thây ma đần độn
Không còn máu chảy chỉ có nước xanh của
dòng suối âm cung.

ꕥ

Suối mê

Hãy đến trái tim ta, hỡi tâm hồn độc ác và thờ ơ
Con hổ ta yêu quí, con quái vật dáng điệu lờ đờ
Ta muốn ngâm rất lâu những ngón tay ta run rẩy
Trong mái tóc em, êm sâu và nặng dày.

Trong những nếp váy em, sực nức hương thơm
Vùi sâu mái đầu ta, đau đớn, buồn thương
Và hít thở như một bông hoa tàn phai nhạt
Cái dư vị êm đềm của mối tình ta đã mất

Ta muốn ngủ hơn là sống, ngủ triền miên
Một giấc ngủ cũng như cái chết êm đềm
Ta sẽ trải những chiếc hôn dài, không hối hận
Trên thân hình của em như đồng bóng nhẵn.

Để vùi sâu những nghẹn ngào thổn thức đã
dịu êm
Không gì bằng cái nệm giường sâu thẳm của em
Miệng em là nhà ở của lãng quên mãnh liệt
Và dòng suối mê chảy trong những cái hôn của
em nồng nhiệt

Số phận của ta, từ nay đã thành khoái lạc say sưa
Ta vâng theo như tiền oan nghiệp chướng tự
ngày xưa
Ngoan ngoãn chịu cực hình, trắng trong mà
mang lỗi
Càng chịu đựng say mê, càng đau đớn hơn
hình tội.

Để nhận chìm tất cả oan hồn, ta sẽ bú
Những dòng vỏ doãn, nhân ngôn từ đôi vú
Xinh đẹp, trên bộ ngực căng nở của em
Cái bộ ngực chưa bao giờ chứa đựng một
trái tim.

Hối hận dưới mồ

Khi em yên nghỉ, em ơi, người đẹp âm u
Dưới một nấm mồ, đá đen, cẩm thạch
Và khi tất cả phòng khuê và lầu các
Chỉ còn là một cái hố sâu ẩm thấp gió mưa.

Khi phiến đá nặng đè trên ngực em sợ hãi
Đè trên thân em, mềm mại vì nhàn hạ, vui chơi
Khiến trái tim em ngừng đập, ngừng muốn,
ngừng đòi
Và hai chân em không còn chạy được đó đây
thoải mái

Mồ sâu, em ơi, mồ sâu là tri kỉ của nhà thơ
Đã từng nghe ta thổ lộ mênh mông những ước mơ
Trong những đêm dài mắt không sao nhắm được

Sẽ bảo em : có ích gì hỡi cô gái giang hồ
chưa chót
Nếu không biết gì những nỗi niềm người chết
khóc thương
Và sâu bọ sẽ đục khoét da em như hối hận
trong lòng.

Hình ảnh

Bệnh tật và chết chóc đã gớm ghê, phá hoại
Chỉ còn một chút tro tàn, ngọn lửa chói lọi
khi xưa
Đôi mắt to của nàng, say sưa và êm ái
Cái miệng nàng đã làm đắm đuối trái tim ta

Những cái hôn nhiệt nồng như liều thuốc
hoàn sinh
Những giây phút say mê chói lòa như ánh đuốc
Còn gì đâu, hồn ta ơi ! ôi ghê tởm, hãi kinh
Một bức tranh nhạt mờ, ba nét bút chì
nguệch ngoạc

Cũng như : ta chết dần, chết mòn trong im vắng
Mà thời gian, lão già độc ác, bạo tàn
Mỗi ngày quệt ngang chiếc cánh phũ phàng
Kẻ sát nhân tối đen của nghệ thuật và cuộc sống
Ngươi không thể nào giữ được trong kí ức của ta
Người đẹp đã đem lại cho ta vinh dự và say sưa.

Gửi người đi qua

Phố la hét chung quanh tôi huyên náo,
Mảnh khảnh, đau buồn, y phục đại tang,
Cô nàng đi qua, bàn tay cao ngạo
Nâng nhẹ đung đưa gấu áo ngỡ ngàng.

Lanh lợi thanh tao, đôi chân hư ảo,
Để cho tôi người co lại, lạc thần,
Uống trong mắt, - bầu trời âm ỷ bão,
Êm dịu tiêu hồn và lạc thú sát nhân.

Một tia chớp... rồi tối mù ! Ôi sắc đẹp
Chỉ thoáng nhìn, tôi sống lại vu vơ.
Gặp lại ư ? Có khi nào lại gặp ?

Rất xa xôi, quá trễ, chẳng bao giờ !
Em một hướng, tôi một đường, cách biệt,
Tôi có thể yêu em, em dư biết vậy mà !

(TRẦN MAI CHÂU)

Mời đi xa

Em ơi ! Em ơi !
Êm ái biết bao
Đến ở đây, ta sống cùng nhau
Yêu cho thỏa thích
Yêu cho đến chết
Dưới bầu trời giống em như hệt
Những mặt trời ẩm
Những bầu trời vẩn
Với ta có những thú say sưa
Và huyền bí như
Đôi mắt lọc lừa
Của em sắc ngời sau hàng lệ

Đấy, tất cả gọn gàng, đẹp đẽ
Sang trọng, êm đềm và thú vị
Đồ đạc bóng ngời
Năm tháng lau chùi
Trang trí gian phòng chúng ta ở
Những hoa lạ lùng
Hòa lẫn hương nồng
Với thoang thoảng những làn hương nhựa
Trần nhà đẹp cao
Những tấm gương sâu
Vẻ đẹp của phương đông rực rỡ

Nói với tâm hồn
Kín đáo vô cùng
Tiếng nói của quê hương êm nhẹ.

Đấy, tất cả gọn gàng, đẹp đẽ.
Sang trọng, êm đềm và thú vị

Nhìn những dòng sông
Nhìn những cánh buồm
Vốn xưa nay khát khao biển rộng
Để thỏa ước mơ
Mà em đợi chờ
Về đây từ bốn phương xa thẳm
Những mặt trời tà
Trên đồng bao la
Phủ lên dòng sông, phủ lên thành thị
Tấm màn đỏ vàng
Cảnh vật nhẹ nhàng
Trong ánh sáng nhiệt nồng yên nghỉ
Đấy tất cả gọn gàng đẹp đẽ
Sang trọng, êm đềm và thú vị

Chuyện trò

Nàng là một chiều thu, trong hồng, tuyệt mĩ
Nhưng lòng ta buồn dâng lên như nước thủy triều dâng
Và để lại khi rút xuống, trên môi tôi, dư vị
Đắng cay của một phù sa mặn chát vô ngần.

Tay nàng luồn vào ngực tôi rung lên, nhưng vô ích
Nàng tìm gì ? Chốn này tất cả đã tan hoang
Vuốt và nanh phụ nữ đã điên cuồng phá phách
Đừng tìm làm chi, trái tim tôi, thú dữ đã ăn.

Trái tim tôi là một lâu đài mà người làm ô uế
Họ chè chén no say, giết nhau, cấu xé
Một làn hương chơi vơi trên bộ ngực của nàng

Ôi ! Sắc đẹp tai họa của tâm hồn, người muốn thế
Với đôi mắt lửa của người, sáng như đêm hội hoa đăng
Hãy thiêu nốt những mảnh tim ta mà thú dữ chưa ăn.

Thu ca

Gửi Marie Daubrun *

I

Sắp chìm ngập trong bóng đen lạnh lẽo,
Vĩnh biệt hè ngắn ngủi nắng chang chang !
Tôi nghe thấy ngàn tiếng vang ảo não,
Củi đổ ầm trên đá lát ngoài sân.

Đông xâm nhập vào hồn tôi : khủng khiếp,
Giận dữ, căm hờn, lao động khổ sai.
Như mặt nhật ở cõi âm thê thiết,
Trái tim tôi khối đỏ giá băng rồi.

Mây chém dựng chỉ ôm sầu day dứt
Lạnh run người gỗ nặng bộn bề rơi.
Trí óc tựa chòi, tháp xưa đổ sập
Cầm cự sao sức công phá liên hồi !

Đung đưa theo tiếng rền vang đơn điệu,
Tưởng đâu đây ai đóng gỗ quan tài...
Bữa qua hè còn, hôm nay thu tới
Khúc lên đường như thúc hối bên tai

(TRẦN MAI CHÂU)

* Người yêu của tác giả

II

Tôi yêu lắm, em ơi, yêu lắm
Đôi mắt dài xanh thẳm, sáng ngời
Nhưng hôm nay, trong lòng tôi
Chỉ có một vị ngậm ngùi, đắng cay.

Tất cả phòng khuê hay góc lửa
Tình em yêu cũng chả làm quên
Giữa vùng biển cả vô biên
Ánh trời sáng chói rực trên sóng giồi.

Nhưng hãy cứ yêu tôi như thể
Một trái tim người mẹ dịu hiền
Dù tôi độc ác, bạc đen
Hãy như người chị, hay thêm người tình
Như một trời thu xanh dịu mát
Thoảng qua như ánh nhạt chiều tà.

Em ơi ! Cũng chẳng lâu la
Mồ sâu giục giã, đợi chờ khát khao
Hãy cho tôi gục đầu sẽ tựa
Trên đùi em, tiếc nhớ mùa hè
Hôm qua ánh sáng tràn trề
Và say thu muộn, nắng về vàng êm.

Dâng một Đức Mẹ

Thơ dâng Đức mẹ theo kiểu Tây Ban Nha

Ta muốn dâng cho nàng, Đức Mẹ, tình nhân yêu
quí của ta
Một ngôi đền dưới mặt đất, trong đáy lòng ta,
đau thương, chán nản
Và đục trong trái tim ta, trong cái góc sâu vô
cùng u ám.
Một cái ô ngăn, nạm ngọc bích, trời xanh và
nạm vàng.
Nàng sẽ đứng như một tượng nữ thần,
ngây ngất, bàng hoàng
Và những câu thơ của ta, cái sàn ngũ kim
lóng lánh
Rắc như sao trời, những vần thơ trong sáng
Ta sẽ tết trên đầu nàng một cái vành khăn
nữ hoàng
Hỡi Đức Mẹ một thời ! và với lòng ta ghen tuông
Ta sẽ may cho nàng một cái áo ngoài kì quặc
Tàn bạo, cứng đờ, nặng nề, lót một lần Ngờ vực
Như một cái tháp canh, nhốt vẻ đẹp của nàng
Cái áo khoác không thêu ngọc trai mà thêu nước
mắt ta chảy ròng ròng

Còn chiếc áo dài bên trong nàng mặc
Là tất cả lòng ta thèm thuồng, bừng bừng
khao khát
Như sóng lượn chập chùng, khi ngụp xuống,
lúc dâng lên
Trên ngọn đồi cao đu đưa, dưới thung sâu
nghỉ yên
Và trùm lên tất cả người nàng, vừa hồng, vừa trắng
Một chiếc hôn mênh mông. Với tất cả lòng
kính cẩn
Của ta, ta sẽ đóng cho nàng một đôi hài
Sa tanh đẹp xinh, cho chân nàng xéo, nàng giày
Một đôi hài bó chân nàng vừa khít
Như một chiếc khuôn trung thành để giữ in
dấu vết
Và nếu với tất cả nghệ thuật tâm tình,
nồng nhiệt của ta
Ta không thể lấy vành trăng bạc đẽo cho nàng
một bức thềm hoa
Ta sẽ để con rắn nó cắn xé ta đêm ngày gan ruột
Dưới gót chân nàng để nàng xéo giày,
nàng trêu chọc
Con quái vật lòng đầy căm thù và bọt dãi tanh hôi
Hỡi nữ hoàng chiến thắng và luôn luôn cứu vớt
con người

Nàng sẽ thấy tư tưởng của ta xếp hàng như nến thắp
Trên bàn thờ nữ hoàng của những nàng trinh tiết
Dọi lên trần xanh, những ánh sao lóng lánh huy hoàng
Và nhìn nàng với những con mắt lửa chói chang
Vì tất cả trong người ta là Tình yêu, là Hạnh phúc
Tất cả sẽ thành xạ, thành hương, thành trầm thơm nức
Bốc lên mây, đỉnh non tuyết phủ trắng ngần
Như những làn hơi, lòng ta đầy giông bão tối tăm.

Và cuối cùng để nàng làm tròn vai trò Đức Mẹ
Và để hòa lẫn Tình Yêu với Dã Man, quái quỉ
Ôi ! Say sưa hắc ám, với bảy tội lớn của loài người
Ta sẽ đánh bảy con dao, nhọn hoắt, sáng ngời
Như một tên đao phủ lòng đầy hối hận
Và như một thuật nhân, ném dao tài, lãnh đạm
Lấy mối tình sâu nhất trong lòng nàng, làm đích ta nhằm
Ta sẽ cắm những mũi dao kia trong trái tim nàng
Trong trái tim nàng chan hòa, trong trái tim nàng thổn thức.

Bài ca buổi chiều

Dù đôi mắt của nàng trông dữ tợn
Và cho nàng một vẻ lạ lùng
Không phải là của một thiên thần
Nàng phù thủy, mắt đẹp xinh, say đắm.

Ta yêu nàng hỡi người đẹp vô tư
Ôi ! Mối tình của ta ghê gớm
Như là một giáo đồ say mê tin tưởng
Thờ phụng một thần tượng ngày xưa.

Cả hương thơm của rừng sâu, sa mạc
Thơm nồng trong mái tóc cứng của nàng
Đầu nàng có những dáng điệu lạ lùng
Của những điều u huyền và bí mật.

Trên da thịt nàng, hương thơm phảng phất
Như xung quanh một chiếc bình hương
Nàng làm người mê say như một buổi chiều
nhẹ nhàng
Hỡi nàng tiên tối tăm và nồng nhiệt.

Những bà đội, bùa mê, mạnh nhạy
Chẳng thấm vào đâu với cái lả lướt của nàng
Nàng biết bí quyết kì diệu vô cùng
Của mơn trớn làm người chết rồi sống lại.

Hai vế đùi nàng mê mẩn say sưa
Bộ ngực nàng và lưng nàng uyển chuyển
Và nàng làm say mê gối đệm
Với những dáng điệu mộng mơ lả lướt.

Có những lúc, để làm dịu đi một chút
Tình yêu của nàng, cuồng dại, lạ lùng
Nàng nghiêm trang vừa cắn lại vừa hôn
Với cả lòng chân thành và nồng nhiệt.

Nàng xé lòng ta, hỡi người đẹp tóc nâu
Với một nụ cười chế nhạo
Rồi lại đặt trên trái tim ta yêu dấu
Cặp mắt nàng êm như bóng huyệt đêm thâu.

Dưới những chiếc gót giày, sa tanh
Dưới những bàn chân nàng đẹp như tơ lụa
Ta để tất cả niềm vui mừng hớn hở
Cả thiên tài, cả số mệnh, cả tâm tình.

Cả lòng ta đau khổ mà nàng đã vỗ về cứu chữa
Nàng ơi ! Nàng là ánh sáng và máu tươi
Là nắng ấm nô bùng cả một góc trời
Giữa tâm hồn ta, một Xibêri tối đen, giá lạnh.

Bài thơ tình buồn

Anh không cần em hiền thục
Em hãy đẹp và hãy buồn
Nước mắt làm mặt đẹp hơn,
Như sông làm đẹp thêm cảnh vật.
Gió bão làm hoa thêm xuân

Ta yêu em hơn khi cái vui phấn khởi
Xa lánh trán em, nặng u sầu ;
Khi trái tim em chìm ngập sâu ;
Trong khủng khiếp, khi trên hiện tại
Của em, quá khứ giăng màn âm u.

Ta yêu em khi đôi mắt to của em
Đổ những dòng lệ nóng như huyết ;
Khi mặc dầu ta vỗ về, yêu em tha thiết,
Nỗi lo lắng nặng nề của em vẫn kêu lên,
Như tiếng rên la của người sắp chết.

Ta uống vào lòng ta, ôi khoái lạc thần tiên !
Bài ca êm đềm và sâu sắc !
Của ngực em, những tiếng thổn thức,
Và ta thấy như trái tim em sáng bừng lên
Vì những giọt lệ long lanh trong mắt !

Ngợi ca

Gửi người rất thân, gửi người rất đẹp
Đã làm tràn ngập ánh sáng lòng tôi,
Gửi Đấng Thiên Thần, nàng tiên bất diệt
Lời kính chào bất diệt của tôi !

Ánh sáng của người, trong đời tôi chói tỏa
Như một làn hương, đượm muối mặn mà
Và rót vào lòng tôi, chưa bao giờ được thỏa
Một niềm khát khao, bất tuyệt bao la,

Một gói nhỏ hương thơm, luôn luôn ngào ngạt,
Trong gian phòng bé nhỏ thân yêu
Một chiếc bình, ai bỏ quên tỏa ngát
Hương nhẹ nhàng, kín đáo suốt đêm thâu.

Ôi ! mối tình đẹp không thể nào vẩn đục
Nói làm sao cho rất thật em ơi !
Một hạt hương thơm, dẫu không thấy được
Dưới đáy vô biên, vô tận của lòng tôi.

Gửi người rất thân, gửi người rất đẹp
Đã cho tôi sức khỏe và niềm vui
Gửi các thiên thần, nàng tiên bất diệt
Lời kính chào bất diệt của tôi.

Tia nước phun

Đôi mắt đẹp của em đã mệt mỏi, em ơi !
Em hãy cứ để yên, để yên mãi, đừng mở mắt,
Để yên trong cái dáng điệu uể oải, lả lơi
Cái dáng điệu của em trong phút giây khoái lạc
Ngoài sân tia nước rì rào, róc rách
Suốt đêm ngày, không một phút nào ngừng,
Giữ gìn mãi cái say sưa hồn phách
Mà đêm nay tình yêu đã chìm ngập lòng anh.

Tia nước phun lên nở
Như ngàn đóa hoa,
Mà mặt trời rực rỡ
Muôn màu điểm tô,
Rồi rơi như mưa đổ
Dòng lệ chan hòa

Như hồn em mà tia chớp nóng bỏng
Của khoái lạc nung nấu, đốt thiêu
Bay vút lên, lanh lẹ và anh dũng
Đến những bầu trời đẹp, rộng, cao siêu
Nhưng rồi trải ra rã rời, mệt mỏi
Như một làn sóng, lả lướt buồn
Chảy theo một sườn dốc vô hình tới
Lòng anh xuống tận đáy tâm hồn.

Tia nước phun lên nở
Như ngàn đóa hoa,
Mà mặt trời rực rỡ
Muôn màu điểm tô,
Rồi rơi như mưa đổ
Dòng lệ chan hòa.

Em ơi ! em mài đêm tối làm cho em thêm đẹp
Êm ái biết bao khi ngả đầu trên ngực em
Anh lắng nghe tiếng rên rỉ, kêu thương bất tuyệt
Thổn thức trong những bể nước êm đềm
Trăng xanh, nước róc rách, đêm thiêng liêng,
yên lặng
Và xung quanh những bóng cây rung động, la đà
Cái vẻ buồn mơ màng, trong sáng
Cảnh vật kia là tấm gương của mối tình ta

Tia nước phun lên nở
Như ngàn đóa hoa,
Mà mặt trời rực rỡ
Muôn màu điểm tô,
Rồi rơi như mưa đổ
Dòng lệ chan hòa.

Trang sức

Người tôi yêu khỏa thân, đã lòng tôi hiểu thấu
Nàng chỉ giữ trên người những đồ trang sức
âm vang
Cả một cái dây phong phú hiên ngang
Như những nô lệ của Mơ trong những ngày
sung sướng
Khi những trang sức ấy phát ra một âm thanh
như chế nhạo
Cả cái chùm hào quang bằng kim, thạch.
Làm tôi mê say, làm tôi yêu cuồng dại
Những đồ vật mà thanh âm, ánh sáng hòa nhau.

Nàng ngã mình và để tôi ân ái
Từ trên đi văng nở một nụ cười vui
Đáp lại tình yêu của tôi sâu thẳm như bể khơi
Và tiến sát thân nàng như sóng đập vào vách đá

Mắt đăm đắm nhìn tôi như con hổ bị khuất phục
Với một vẻ mơ màng, nàng bày ra trăm uốn éo
Và ngây thơ như hòa quyện với chim lạc
Tạo ra một nét duyên mới cho những dáng điệu
ảo hóa của nàng.

Cánh tay, đôi chân, mông nàng và lưng nàng
Nhẵn nhụi như thoa dầu, uyển chuyển giống con
thiên nga

Lướt qua trước mắt tôi trong sáng
Bụng nàng, đôi vú nàng như những chùm nho.

Tiến đến tôi yểu điệu hơn là thiên thần của cái ác
Làm khuấy động cái yên tĩnh của hồn tôi
Và kéo nàng xa cái tảng đá thủy tinh
Mà nàng đã ngồi bình yên, đơn độc.

Tôi tưởng như thấy một số mệnh mới mẻ
Kết hợp những thiên thần của Xutiope với bộ
ngực của chàng thanh niên cằm nhẵn.

Khi thân nàng uốn cong trên cái hông nàng
Trên các làn da nâu sạm phấn thoa thêm tuyệt diệu
Và ngọn đèn đã đành chịu dần tàn
Chỉ còn lại vệt than đỏ chiếu sáng căn buồng
Mỗi lần ngọn đèn ấy thở một hơi tia sáng
Làm ngập máu các làn da mềm huyền ngọc.

Gửi người phụ nữ quá vui

Cái đầu em, cử chỉ của em, nét mặt của em
Đẹp như một phong cảnh đẹp
Nụ cười như hoa vờn trên mặt
Tựa làn gió nhẹ giữa trời xanh

Người qua đường âu sầu lướt qua em
Bị sinh lực của em làm cho choáng ngợp
Bừng lên như tia sáng
Từ cánh tay, từ đôi vai của em.

Những sắc màu rực rỡ trên trang phục của em
Rót vào trong tâm hồn của các nhà thơ
Một điệu vũ nhạc hoa.

Xiêm y của em đẹp một cách điên dại
Là biểu tượng của tâm hồn em sặc sỡ
Ôi người điên mà ta mê say
Ta thù em ngang với ta yêu em.

Đôi khi trong vườn hoa tươi đẹp
Ta kéo lê chuỗi ngày lê thê vô vị
Ta cảm thấy như một sự mỉa mai
Khi ánh sáng mặt trời xé toang bộ ngực của ta.

Và mùa xuân và cây xanh
Đã làm nhục chí lòng ta
Đến mức ta trừng phạt trên những bông hoa
Cái hỗn xược của thiên nhiên
Như vậy, ta mong khi đêm tối
Cái giờ của lạc thú sẽ điểm
Tới gần những của báu : tấm thân nàng
Như một kẻ hèn lê đi trong im lặng.

Để trừng phạt cái da thịt em vui ngạo nghễ
Để một vết thương trên ngực em tha thứ
Và rạch vào sườn em kinh ngạc
Một vết thương rộng và sâu.
Ôi êm ái choáng ngợp
Qua những đôi môi thắm rực đẹp tươi hơn
Làm thấm vào em cái nọc độc của ta người
yêu ơi.

Thuốc độc

Rượu đã đem đến cho cái lều tiều tụy nhất một
vẻ xa hoa màu nhiệm
Và làm hiện lên nhiều cái cổng to thần thoại
trong màu vàng của hơi rượu đỏ.
Như là mặt trời hoàng hôn trên bầu trời mây mù.

Nha phiến làm cho cái vô biên rộng hơn và kéo
dài thêm cái vô tận
Làm cho thời gian thêm sâu thẳm
Làm cho nhục dục thêm dâng cao
Và tràn ngập tâm hồn ta
Với những thú vui đen tối và nhạt nhẽo
Mà tâm hồn con người không đủ chứa đầy.
Tất cả những thứ đó không sánh được cái
chất độc chảy ra từ đôi mắt xanh của em.
Cái mặt hồ mà hồn ta rung động mà mắt ta nhìn
thấy hình mình lộn ngược
Những ước mơ của ta đến từng đoàn lũ lượt
Để giải khát trong những cái vực đắng cay
Tất cả những cái đó không sánh được với các
kì dị ghê gớm của nước dãi khi em hôn, em cắn
Nó gìm hồn ta trong quên lãng không hề hối hận
Và đẩy cái choáng váng, lăn nó đến bờ của cái
chết tàn tạ.

Con tàu đẹp

Ta muốn kể em nghe : người yêu dịu hiền say đắm !
Những vẻ đẹp đã tô điểm tuổi thơ ngây của em
Ta muốn vẽ lên sắc đẹp của em
Mà thơ ngây hòa với trưởng thành.

Khi em đi lướt không gian với tà váy rộng
Em chẳng khác nào con tàu đẹp ra khơi
Giương những cánh buồm và lướt trôi trên sóng
Với nhịp điệu êm đềm, chậm rãi, biếng lười

Trên cái cổ rộng và tròn, trên đôi vai mịn
Cái đầu hiên ngang với vẻ đẹp lạ lùng
Với vẻ thanh thản và chiến thắng
Em đi đường em, một đứa trẻ huy hoàng.

Ta muốn kể em nghe : người yêu dịu hiền say đắm
Những vẻ đẹp đã tô điểm tuổi thơ ngây của em
Ta muốn vẽ lên sắc đẹp của em
Mà thơ ngây hòa với trưởng thành.

Bộ ngực em ưỡn lên, đầy căng làn lụa bóng
Bộ ngực em hiên ngang như cái tủ mà những cánh cong và sáng bóng
Như những chiếc khiên đọng lại những tia chớp.

Những chiếc khiên khêu gợi với những núm vú hồng
Cái tủ đầy những bí mật dịu dàng đựng những đồ vật bán
Rượu vang, hương thơm, nước ngọt
Làm điên loạn những trái tim, thân trí say mê ?

Khi em đi lướt không gian với tà váy rộng
Em chẳng khác nào con tàu đẹp ra khơi
Giương những cánh buồm và lướt trôi trên sóng
Với nhịp điệu êm đềm, chậm rãi, biếng lười.

Đôi chân quí phái của em, dưới tà váy tung bay
Khuấy động những ước muốn âm thầm trở thành cuồng dại
Như hai mụ phù thủy khuấy thuốc mê đen trong cái bình sâu.

Hai tay em coi thường những chàng Héc quyn non trẻ
Là những con trăn bóng lộn, những đối thủ kiên cường
Để ôm ghì vào ngực em, người tình em yêu quí

Trên cái cổ rộng và tròn, trên đôi vai mịn
Cái đầu hiên ngang với vẻ đẹp lạ lùng
Với vẻ thanh thản và chiến thắng
Em đi đường, một đứa trẻ huy hoàng.

Trở về

Như những thiên thần với đôi mắt dữ
Ta sẽ trở lại khuê phòng của em
Và trượt tới bên em không tiếng động
Cùng với bóng tối của đêm đen.

Và ta sẽ tặng em. hỡi nàng tiên da nâu
Những chiếc hôn lạnh giá như mặt trăng
Và những cái vuốt ve của loài rắn
Lê lết xung quanh một cái hố sâu.

Khi ban mai tái nhợt tới gần
Em sẽ thấy chỗ ta nằm trống rỗng
Và lạnh buốt cho đến tận hoàng hôn.

Như những người khác bằng ve vuốt dịu-dàng
Trên cuộc đời em cùng với tuổi xuân em
Riêng ta. ta muốn ngự trị bằng kinh hãi.

Gửi cô gái ăn mày tóc hung

Cô gái da trắng tóc hung
Mà chiếc áo dài với những lỗ rách
Cho thấy sự nghèo đói và sắc đẹp.
Đối với tôi, nhà thơ mềm yếu
Cái thân hình non trẻ và bệnh hoạn của em
Đầy những vết hung dịu dàng.

Em đi thật là xinh đẹp
Hơn một bà hoàng trong tiểu thuyết
Với những chiếc hài bằng nhung
Em, với đôi guốc gỗ nặng nề.

Không phải giẻ rách em mang.
Mà là chiếc măng tô dài
Kéo lê trùm kín gót.

Trên những đôi tất rách của em
Mà những kẻ đa dâm nhìn mê đắm
Trên cẳng chân em một lưỡi dao vàng còn lấp lánh.

Những chiếc nơ buộc lỏng
Trải ra cho những cái thèm
Hai vú em rạng rỡ như đôi mắt em.
Và khi em hở hang
Hai tay em phản đối gạt đi
Những ngón tay lén lút của quỉ dâm.

Hạt ngọc trai sáng nhất
Bài ca của nhà thơ Belơ
Do những người tình bị kìm trá luôn luôn tặng em,

Cả một đoàn nhà thơ nô lệ
Tặng em những bài thơ đầu
Và ngắm nhìn chiếc giày của em
Trên những bậc thang

Bao nhiêu chàng hầu ngẫu nhiên
Bao nhiêu công hầu và bao Rôngxa
Dòm ngó cái góc con tươi mát của em.

Em từng đếm trên những chiếc giường em nằm
Nhiều cái hôn hơn là những bông hoa huệ
Và em đặt dưới luật của em
Biết mấy đời vua Valoa.
Trong khi đó em vừa đi vừa nhá
Vài mẩu bánh thừa rơi trước cửa
Của một tiệm ăn ngoại ô ;
Em vừa đi vừa ngó dưới chân những chiếc vòng
hai ba chục xu
Mà than ôi, xin lỗi, ta không thể ! Tặng em được.

Em cứ tiến lên, không trang sức nào hơn,
Hương thơm, hạt trai, kim cương
Ngoài cái dáng gầy gò trần trụi, ơi sắc đẹp của ta!

MỤC LỤC

THI CA THẾ GIỚI CHỌN LỌC

Thơ S. BÔĐƠLER

Chịu trách nhiệm xuất bản :

MAI THỜI CHÍNH

Biên tập : NGUYỄN CÔNG BÌNH

Sửa bản in : TUẤN MINH

Bìa & minh họa : VĂN NGUYỄN

Thực hiện : TRẦN TUẤN

In 1.000 cuốn, khổ 10 x 18 cm tại Xí nghiệp In số 4. Đăng kí KHXB số: 57/1348 do Cục Xuất bản cấp ngày 6/10/2003. Giấy trích ngang số: 172/TN/XBTN cấp ngày 13/10/2003. In xong và nộp lưu chiểu quí I năm 2004.

thi ca thế giới chọn lọc

Victor Huygô - S.Bôđơler
G.G.Bairơn - Henrích Hainơ - A.X.Puskin
M.Iu.Lermôntốp
A.Blôk - Xandor Pêtôfi - Nazim Hikmét
R.Tagor - Xergây Exênhin
Nicôla Ghiden
Yanít Rítxốt
Oan Uytman - Raxun Gamzatốp
Lí Bạch - Đỗ Phủ
Khuất Nguyên - Bạch Cư Dị
Thơ Đường

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

trân trọng giới thiệu

Giá: 9.00